

DE BAHÁ'ÍS

BIJDRAGEN AAN EEN OPKOMENDE
WERELDBESCHAVING

Een uitnodiging aan de lezer

In de afgelopen millennia heeft de menselijke beschaving, anders dan geleidelijke vooruitgang, perioden gekend van plotselinge explosieve groei. Er was sprake van enorme culturele, sociale en technologische verandering. Al vanaf de vroege geschiedenis tot recente eeuwen was de opkomst van de grote wereldreligies de drijvende kracht achter de sprongen in de menselijke vooruitgang. Deze uitbarstingen van creativiteit hebben geleid tot de meest indrukwekkende en duurzame prestaties in de kunsten, architectuur, bestuur, wetgeving, literatuur en wetenschap.

Leden van de bahá'í-gemeenschap, die vrijwel elk land en gebied op aarde vertegenwoordigen, delen de visie dat de mensheid op het punt staat opnieuw zo'n geweldige maatschappelijke verschuiving door te maken. Een omwenteling die wereldwijd van aard zal zijn. De eerstvolgende en noodzakelijke fase in de menselijke vooruitgang is de eenwording van alle naties en volkeren in een vredige en rechtvaardige wereldbeschaving. Een beschaving die allen verwelkomt en eert, en die baat heeft bij het unieke culturele en religieuze erfgoed dat iedereen aan het grotere geheel heeft te bieden.

De mensheid heeft in de achterliggende tijd de stadia van kindertijd en jeugd doorlopen. Nu staan we aan de drempel van onze collectieve volwassenheid. De conflicten, turbulentie en verwarring die we vandaag ervaren, zijn kenmerkend voor een overgangsperiode, vergelijkbaar met de puberteit. Oude en achterhaalde gewoonten en denkbeelden worden weggevaagd en nieuwe patronen schieten langzaam wortel.

Bahá'u'lláh (1817-1892), de grondlegger van het Bahá'í-geloof, had als missie de mensheid op dit langverwachte stadium van wereldbeschaving voor te bereiden. Het komende tijdperk, zo verkondigde Hij, is niets minder dan het tijdperk van wereldwijde vrede en rechtvaardigheid dat sinds de oudheid in heilige geschriften werd voorspeld.

Bahá'u'lláh openbaarde een diepgaande geestelijke visie om de mensheid naar volwassenheid te leiden, samen met revolutionaire principes en praktische benaderingen. Met het eenzijn van de mensheid als centraal en fundamenteel uitgangspunt, bieden Zijn leringen hoopvolle nieuwe manieren om tegen onze plaats en ons doel in de wereld aan te kijken. De geschriften van Bahá'u'lláh, en wie Hij was, hebben een wereldwijde bahá'í-gemeenschap doen ontstaan, toegewijd om te leren Zijn leringen in de praktijk te brengen.

Wij nodigen u uit om de geschiedenis, overtuigingen en de praktijk van het Bahá'í-geloof op de volgende bladzijden te ontdekken.

Inhoud

4

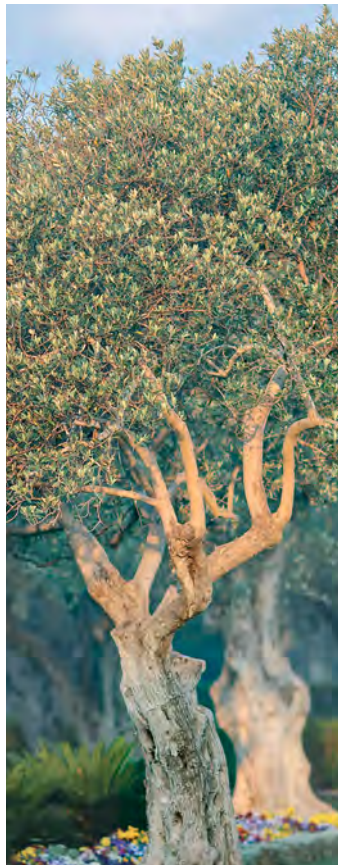
Religie in een voortschrijdende beschaving

Eén mensheid, één zich ontvouwende religie.....5

Het verval van religie.....6

Religie hernieuwd8

De ervaring van de bahá'í-gemeenschap.....9

10

Het Bahá'í-geloof in één oogopslag

12

Eén mensenfamilie

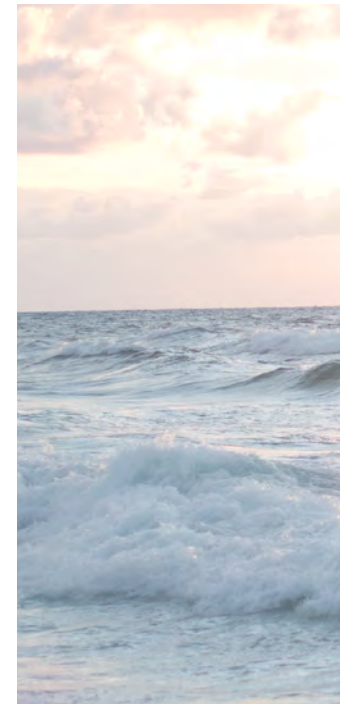

17

Bahá'u'lláh en de dageraad van een nieuwe dag

De Báb: Heraut van het Bahá'í-geloof20

Bahá'u'lláh: de Goddelijke Opvoeder voor deze dag 24

34

Wat bahá'ís geloven

Eén liefdevolle Schepper.. 36

Eén mensenfamilie.....37

Eén zich ontvouwende religie.....38

Progressieve openbaring.....39

Harmonie tussen religie en wetenschap40

De eeuwige reis van de ziel42

Geschriften over de aard van de mens.....44

46

Geloof in actie

Gemeenschapsopbouw vol bezieling50

Huizen van Aanbidding59

Een leven van vrijgevigheid.....62

Bijdragen aan de samenleving64

Creativiteit en veerkracht: De bahá'ís in Iran.....70

72

Het Verbond en het Bestuursstelsel van het Bahá'í-geloof

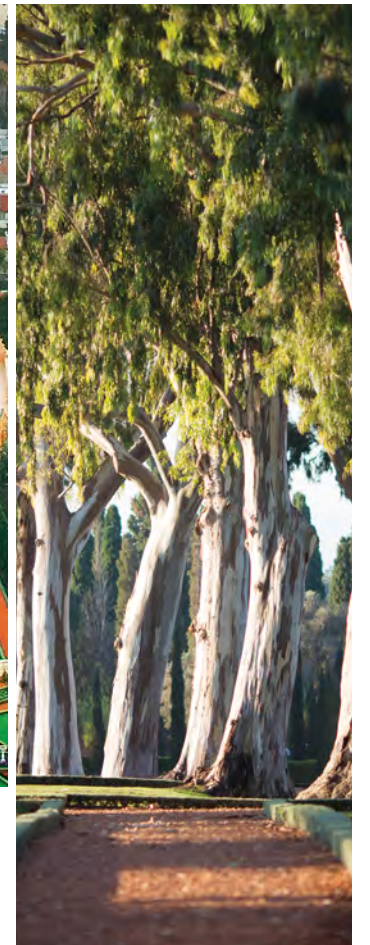
'Abdu'l-Bahá: Middelpunt van het Verbond 74

Shoghi Effendi: De Behoeder van het Bahá'í-geloof 79

Het Universele Huis van Gerechtigheid.....80

Benoemde en gekozen instellingen82

Het Bahá'í-wereldcentrum.....86

88

Wereldvrede

De erfenis van de 20e eeuw90

Wat is er nodig voor wereldvrede?92

Een oproep tot vrede...95

Religie in een voortschrijdende beschaving

“Het doel van religie [...] is om eenheid en eendracht te vestigen onder de volkeren van de wereld; maak haar niet tot de oorzaak van tweedracht en strijd.”

— Bahá'u'lláh

In de loop van de geschiedenis zijn de grote wereldreligies bezielers van beschavingen geweest. Elke wereldreligie erkent het bestaan van een liefhebbende God en opent deuren van begrip naar geestelijke aspecten van het leven. Elke wereldreligie wekt in het hart de liefde tot God en tot de mensheid op en brengt de edelste kwaliteiten en ambities in mensen naar boven. Elke wereldreligie heeft de mensheid naar hogere vormen van beschaving geleid.

De gemeenschappelijke overtuigingen die de wereldreligies systematisch brachten, stelden de mens in staat om zich gedurende duizenden jaren tot een steeds hoger niveau van sociale organisatie te verenigen – van gezin tot stam, tot deelstaten en naties. De mensheid ontwikkelde zich van een collectieve kindertijd tot adolescentie. Naarmate de mensheid steeds verder toegroeit naar een mondiale beschaving, kan de verbindende kracht van religie tegenwoordig wellicht beter worden begrepen dan voorheen. Net als het vermogen ervan om de culturele evolutie voort te stuwten. Dit inzicht wordt door steeds meer mensen gedeeld en wordt bevestigd door het werk van evolutionair psychologen en cultureel antropologen.

De leringen van de Stichters van de wereldreligies hebben tevens geleid tot adembenemende prestaties in de literatuur,

architectuur, kunst en muziek. Ze waren de voedingsbodem voor rede, wetenschap en onderwijs. Hun morele principes zijn vertaald naar universele wetten voor het reguleren en verheffen van menselijke verhoudingen. Deze buitengewoon begiftigde individuen worden in de bahá'í-geschriften aangeduid als Manifestaties van God. Tot Hen behoren onder andere Krishna, Mozes, Zoroaster, Boeddha, Jezus Christus, Mohammed, de Báb en Bahá'u'lláh. Gedurende de geschiedenis hebben Zij bij hele bevolkingen de capaciteit doen ontwaken om lief te hebben, te vergeven, te creëren, grote uitdagingen aan te gaan, vooroordelen te overwinnen, het algemeen belang boven het eigenbelang te stellen en om impulsief gedrag te leren beheersen. Deze verworvenheden zijn te herkennen als de gemeenschappelijke erfenis van de mensheid op geestelijk vlak.

Vandaag de dag wordt de mensheid geconfronteerd met een sociale orde die niet meer toereikend is om de uitdagingen tegemoet te treden van een steeds kleiner wordende wereld. Op deze kleine planeet voelen zelfstandige staten zich gevangen tussen samenwerking en concurrentie. Maar al te vaak wordt het welzijn van de mensheid en van het milieu opgeofferd voor nationaal eigenbelang. Voortgestuwd door tegengestelde ideologieën die zijn gebaseerd op concepten van ‘wij’ tegen ‘zij’, worden

mensen overal ter wereld van de ene in de andere crisis gestort, voortkomend uit oorlog, terrorisme, vooroordeel, onderdrukking, economische ongelijkheid, milieuproblemen en meer.

Als de meest recente in de reeks van goddelijk geïnspireerde morele opvoeders, heeft Bahá'u'lláh verkondigd dat de mensheid zijn langverwachte stadium van volwassenheid nadert: eenheid op het niveau van sociale orde in de wereld. Hij geeft een visie op het eenzijn van de mensheid, op de morele begrenzing en brengt leringen die – gebaseerd op de harmonie tussen wetenschap en religie – hedendaagse problemen zonder omweg aanpakken. Hij wijst de weg naar de volgende fase van de menselijke sociale evolutie. Hij geeft de volkeren van de wereld een verenigend verhaal dat overeenkomt met ons wetenschappelijk begrip over de werkelijkheid. Hij roept op om onze gemeenschappelijke wortels te erkennen, om onszelf als de leden van één familie te zien, om een eind te maken aan vervreemding en vooroordelen en om ons met elkaar te verbinden. Op deze manier kunnen alle

mensen en groeperingen voorvechters zijn in het vormgeven van hun eigen toekomst, met als uiteindelijk doel een rechtvaardige en vreedzame wereldbeschaving.

Eén mensheid, één zich ontvouwende religie

We leven in een tijd van snelle, vaak verontrustende veranderingen. Met gevoelens van hoop en vrees onderzoeken mensen wat er in de wereld aan de hand is. Op maatschappelijk, economisch en politiek vlak stellen we onszelf essentiële vragen over onze identiteit en over de aard van de relaties die ons samenbinden. Dit gebeurt in een mate die we decennialang niet hebben meegemaakt.

In het hart van Bahá'u'lláh's boodschap staan twee kernbegrippen:

Ten eerste: de onweerlegbare waarheid dat de mensheid één is.

Ten tweede: de grote geloofsovertuigingen van de mensheid zijn voortgekomen uit één gemeenschappelijke Bron en zijn uitingen van één zich ontvouwende religie.

“Alle mensen zijn geschapen om een immer voortschrijdende beschaving uit te dragen.”

— Bahá'u'lláh

De kern van Bahá'u'lláh's boodschap is tweeledig:

1

De onweerlegbare waarheid dat de mensheid één is

2

De grote godsdiensten van de mensheid zijn afkomstig uit één gemeenschappelijke bron en zijn uitdrukkingen van één zich ontvouwende religie

De vooruitgang in wetenschap en technologie vertegenwoordigt hoop voor het aanpakken van veel van de uitdagingen die zich aandienen. Maar een dergelijke vooruitgang is op zich ook een sterke verstorende kracht, die de manier waarop we keuzes maken, leren, organiseren, werken en spelen verandert en morele vragen oproept die we nog niet eerder zijn tegengekomen. Enkele van de meest uitdagende problemen – problemen die raken aan de menselijke natuur en waarvoor morele en ethische beslissingen nodig zijn – kunnen niet worden opgelost door wetenschap en technologie alleen, hoe cruciaal hun bijdragen ook zijn.

De leringen van Bahá'u'lláh helpen ons de veranderingen waar we voor staan te begrijpen. Alles in Zijn boodschap draait om twee kernbegrippen. Het eerste gaat over de onweerlegbare waarheid dat de mensheid één is. Een waarheid die de geest van de huidige tijd belichaamt, want zonder dat eenzijn is het werkelijk onmogelijk om een rechtvaardige en vredige wereld tot stand te brengen. Het tweede kernbegrip stelt dat de oorsprong van alle grote godsdiensten dezelfde Bron is; zij zijn de uitdrukkingsvormen van één en dezelfde zich ontvouwende religie.

In Zijn geschriften roept Bahá'u'lláh de leiders van naties, religieuze leiders en de mensheid in het algemeen op om de rol van religie in de menselijke vooruitgang gepaste aandacht te geven. Hij legt uit dat alle Stichters van de grote wereldreligies hetzelfde geloof verkondigen. Religie beschrijft Hij als *“het voornaamste werktuig voor de vestiging van orde in de wereld en rust onder haar volkeren”*. Ook noemt Hij religie: *“Een stralend licht en een onaantastbare vesting voor de bescherming en het welzijn van de volkeren der aarde”*. In een van Zijn andere Geschriften stelt Bahá'u'lláh dat: *“Het doel van religie is de belangen van de mensheid te beveiligen, de eenheid der mensheid te bevorderen en de geest van liefde en kameraadschap onder de mensen aan te kweken.”* Verder verklaart Hij: *“De religie van God en Zijn goddelijke wet zijn*

de krachtigste werktuigen en de zekerste van alle middelen voor het dragen van het licht van eenheid onder de mensen. De vooruitgang der wereld, de ontwikkeling der natiën, de rust der volkeren, en de vrede van allen die op aarde wonen behoren tot de beginselen en verordeningen van God. Religie schenkt de mens de kostbaarste van alle gaven, biedt de kelk van voorspoed, verleent eeuwig leven en stort onvergankelijke weldaden over de mensheid uit.”

Het verval van religie

Bahá'u'lláh was ook diep bezorgd over corruptie en misbruik van religie, die nu wereldwijd in alle samenlevingen vallen waar te nemen. Hij waarschuwde voor een onvermijdelijke achteruitgang van de invloed van religie in besluitvorming en op het menselijk hart. Deze achteruitgang, zo legde Hij uit, begint wanneer de nobele en zuivere leringen van de wereldgodsdiensten worden gecorrumpeerd. Dit kan gebeuren door zelfzuchtige menselijke ideeën, bijgeloof en het najagen van wereldse macht. *“Zou de lamp der religie verduisterd worden”*, legt Bahá'u'lláh uit, *“dan zullen daar chaos en*

verwarring uit voortkomen en de lichten van eerlijkheid en rechtvaardigheid, van rust en vrede zullen ophouden te schijnen.”

Vanuit het perspectief van de bahá'í-leringen verhindert het misbruik in naam van religie – en de verschillende vormen van vooroordeel, bijgeloof, dogma's, exclusiviteit en irrationaliteit die in het religieuze denken en de religieuze praktijk verankerd zijn geraakt – dat religie de genezende invloed en de maatschappij-opbouwende kracht die ze bezit in praktijk kan brengen.

Naast deze uitingen van het corrumperen van religie zijn er de terreur- en gewelddaden die op gruwelijke wijze in naam van God worden gepleegd. Dergelijke daden hebben een grotesk litteken achtergelaten op het bewustzijn van de mensheid en hebben het concept van religie in de hoofden van talloze mensen vervormd, waardoor velen zich er helemaal van afkeren.

De geestelijke en morele leegte die het gevolg is van het verval van religie heeft niet alleen geleid tot gewelddadige vormen van

religieus fanatisme, maar heeft het ook mogelijk gemaakt dat een materialistische opvatting van het leven het dominante model van de wereld is geworden.

In de afgelopen eeuw is de positie van religie als autoriteit en lichtbaken aanzienlijk afgenomen, zowel in het publieke domein als in ons privéleven. In plaats daarvan heeft een overtuigende aanname postgevat: naarmate samenlevingen beschaafder worden, neemt de rol van religie in de collectieve aangelegenheden van de mensheid af en wordt deze gedegradeerd tot het privé-leven van het individu. Volgens sommigen zal religie zelfs helemaal verdwijnen.

Toch houdt deze veronderstelling geen stand in het licht van recente ontwikkelingen. In de eerste decennia van de 21ste eeuw leefde religie als een sociale kracht wereldwijd op. In een snel veranderende wereld is merkbaar hoe mensen verlangen naar zingeving en naar geestelijke verbinding. Dit uit zich op verschillende manieren. Zo spannen bestaande godsdiensten zich in om doctrines en gebruiken om te vormen naar eisen van deze tijd, om te voldoen aan de behoeften van nieuwe generaties. Interreligieuze activiteiten trachten de dialoog tussen religieuze groeperingen te bevorderen. Er is een veelheid aan spirituele bewegingen, overwegend gericht op individuele vervulling en persoonlijke ontwikkeling. Maar ook is er een toename van religieus fanatisme en radicalisering, die tragisch genoeg misbruik maken van het groeiend gevoel van onvrede bij grote delen van de samenleving, vooral bij jongeren.

Tegelijkertijd erkennen nationale en internationale bestuursorganen niet alleen dat religie onlosmakelijk met de samenleving is verbonden, maar zien ze steeds beter hoe religie kan bijdragen aan het oplossen van de ernstigste problemen van de mensheid. Dit besef heeft geleid tot grotere inspanningen om religieuze leiders en gemeenschappen te betrekken bij besluitvorming en bij de uitvoering van verschillende plannen en programma's voor sociale verbetering.

“Zou de lamp van religie verduisterd worden, dan zullen daar chaos en verwarring uit voortkomen en de lichten van eerlijkheid en rechtvaardigheid, van rust en vrede zullen ophouden te schijnen. Hier zal ieder mens met waar begrip van getuigen.”

—Bahá'u'lláh

“O volk! Ga met de volgelingen van alle godsdiensten om in een geest van vriendschap en kameraadschap.”

— Bahá’u’lláh

Elk van deze uitingen schiet echter tekort in het erkennen van het belang van een sociale kracht, die keer op keer liet zien hoe het mensen inspireerde om bruisende beschavingen op te bouwen. Als religie in deze periode van turbulente omwenteling zijn essentiële invloed wil uitoefenen, zal zij opnieuw moeten worden begrepen. De mensheid zal zich moeten ontdoen van schadelijke opvattingen en praktijken die zich als religie voordoen. Het is de vraag hoe religie in de moderne wereld kan worden begrepen en hoe de opbouwende krachten ervan zijn te ontsluiten zodat iedereen er beter van wordt.

Religie hernieuwd

De grote religieuze systemen die de mensheid gedurende duizenden jaren hebben geleid, kunnen in wezen worden beschouwd als één religie die van tijd tot tijd vernieuwd werd, en zich ontwikkelde terwijl de mensheid van het ene naar het andere stadium evolueerde. Religie is dus te zien als een systeem van kennis en praktijk dat, samen met wetenschap, het voortschrijden van de beschaving gedurende de geschiedenis heeft voortgestuwd.

Religie kan vandaag de dag niet precies hetzelfde zijn als in een vorig tijdperk. Veel van wat tegenwoordig als religie wordt gezien, moet volgens bahá’í-begrippen, opnieuw worden onderzocht in het licht van de fundamentele waarheden die door Bahá’u’lláh zijn bevestigd: het eenzijn van God, het eenzijn van religie en het eenzijn van de menselijke familie.

Bahá’u’lláh stelt een onvoorwaardelijke standaard: wanneer religie een bron wordt van verdeeldheid, vervreemding of onenigheid – of erger, van geweld en terreur – is het beter om zonder te doen. Hoe waarachtig een religie is, blijkt uit de vruchten die zij voortbrengt. Religie moet aantoonbaar de mensheid verheffen, eenheid creëren, een goed karakter smeden, het zoeken naar waarheid bevorderen, het menselijk geweten bevrijden, sociale rechtvaardigheid

stimuleren en de verbetering van de wereld promoten. Ware religie biedt de morele basis voor harmonie in relaties tussen mensen, gemeenschappen en instellingen, in welke samenstelling dan ook. Zij bevordert een rechtschapen karakter en brengt verdraagzaamheid, compassie, vergeving en grootmoedigheid met zich mee. Zij verbiedt schade toe te brengen aan anderen en nodigt uit tot zelfopoffering ten gunste van anderen. Het biedt een wereldomvattende visie en reinigt het hart van egocentrisme en vooroordelen. Zij inspireert zielen om bij te dragen aan materiële en geestelijke vooruitgang voor iedereen, om geluk voor zichzelf te zien in het geluk van anderen, om het leren en wetenschap te bevorderen, om een instrument te zijn van ware vreugde en om het lichaam van de mensheid te doen herleven.

Ware religie is in harmonie met wetenschap. Wanneer wordt ingezien dat ze elkaar aanvullen, bieden wetenschap en religie krachtige middelen waarmee mensen nieuwe en wonderbaarlijke inzichten in de werkelijkheid verwerven en de wereld om hen heen vormgeven. Beide systemen ondervinden voordeel van elkaar wanneer ze op de juiste manier samenwerken. Wanneer wetenschap verstoken is van invalshoeken vanuit religie, kan zij kwetsbaar worden voor rechtlijnig materialisme. Wanneer religie verstoken is van wetenschap, valt zij ten prooi aan bijgeloof en blinde navolging van het verleden. De bahá’í-leringen zeggen:

Breng uw gehele geloofsovertuiging in harmonie met de wetenschap. Er kan geen tegenstelling zijn, want waarheid is één. Als religie, ontdaan van bijgeloof, tradities en onbegrijpelijke dogma’s haar overeenkomst toont met de wetenschap, dan zal er in de wereld een grote éénmakende, reinigende kracht zijn die alle oorlogen, onenigheid, tweedracht en strijd zal wegvagen - en dan zal de mensheid verenigd worden in de kracht van de Liefde van God.

Ware religie transformeert het menselijk hart en draagt bij aan een transformatie van de samenleving. Zij biedt inzicht in de ware

aard van de mens en de principes waarmee de beschaving vooruitgang kan boeken. Op dit kritieke moment van de menselijke geschiedenis vormt het eenzijn van de mensheid het fundamentele geestelijke principe. Deze eenvoudige bewering vertegenwoordigt een diepzinnige waarheid die – wanneer geaccepteerd – alle voorgaande opvattingen over de superioriteit van welk ras, geslacht of nationaliteit dan ook, ongeldig maakt. Het is meer dan een oproep tot wederzijds respect en gevoelens van goede wil tussen verschillende bevolkingen wereldwijd, hoe belangrijk deze ook zijn. Op weg naar de voltooiing ervan, houdt de eenwording van de mensheid in dat de structuur van de samenleving en alle onderliggende relaties die deze in stand houden, organisch moeten veranderen.

De ervaring van de bahá’í-gemeenschap

Bezielde door het principe van het eenzijn van de mensheid geloven bahá’ís dat de vooruitgang van de wereldbeschaving – zowel op materieel als geestelijk vlak – de inzet vereist van ontelbare, gedreven mensen, groepen en organisaties, nu en in de toekomst. De inspanningen van de bahá’í-gemeenschap om aan deze onderneming bij te dragen zijn overal ter wereld zichtbaar. En iedereen kan hieraan meedoen.

De kern van wat er gebeurt, is een langdurig proces van gemeenschapsvorming, gericht op de ontwikkeling van levenspatronen en sociale structuren die gebaseerd zijn op het eenzijn van de mensheid. Als onderdeel hiervan heeft zich overal ter wereld – zowel op het platteland als in de stad – op organische wijze een educatief proces ontwikkeld. Gelegenheden worden gecreëerd waarin kinderen, jongeren en volwassenen, geestelijke concepten kunnen verkennen en gaandeweg ontdekken hoe ze deze in hun eigen omgeving kunnen toepassen. Elke ziel wordt, ongeacht ras, geslacht of geloofsovertuiging, uitgenodigd om hieraan bij te dragen. Met duizenden en duizenden

deelnemers worden inzichten geput uit zowel de wetenschap als het geestelijk erfgoed van de wereld en wordt er bijgedragen aan de ontwikkeling van nieuwe kennis. In de loop van de tijd wordt overal ter wereld het vermogen bij mensen aangekweekt om dienstbaar te zijn. Er ontfouwen zich persoonlijke initiatieven en complexere collectieve acties ter verbetering van de samenleving, wat samengaat met een gelijktijdige transformatie van het individu en de gemeenschap.

Behalve het aanleren van grondbeginselen over gemeenschapsopbouw, nemen bahá’ís deel aan verschillende vormen van sociale actie. Zo streven zij ernaar om bij het bevorderen van materiële vooruitgang geestelijke principes in praktijk te brengen. Ook nemen instellingen, organisaties en individuele bahá’ís deel aan het maatschappelijk debat rond actuele thema’s, uiteenlopend van academisch tot professioneel, van nationaal tot internationaal, allemaal met het doel bij te dragen aan een betere samenleving.

Bij het uitvoeren van dit werk zijn bahá’ís zich ervan bewust dat het hooghouden van verheven idealen niet hetzelfde is als deze ook daadwerkelijk in praktijk brengen. Bij het schouder aan schouder samenwerken aan eenheid en rechtvaardigheid komen zij veel uitdagingen tegen. Het gaat om een langetermijnproces van leren door middel van actie, met de overtuiging dat religie een vitale rol moet spelen in de samenleving en een unieke kracht bezit om het potentieel van individuen, gemeenschappen en instellingen vrij te maken.

“Houd u zich vol zorg bezig met de noden van de tijd waarin u leeft, en maak zijn noden en behoeften tot het middelpunt van uw overwegingen.”

— Bahá’u’lláh

Eén God

De eeuwige God, de Schepper van het universum, die door de eeuwen heen verschillende namen heeft gehad, is grenzeloos, alwetend, krachtig en liefdevol. God is één. De werkelijkheid van God gaat het menselijk begrip te boven, toch kunnen wij in elk geschapen ding uitingen van Gods eigenschappen vinden.

“Alle mensen ter wereld, tot welk ras of welke godsdienst zij ook behoren, putten hun bezieling uit één hemelse Bron en zijn de onderdanen van één God.”

—Bahá'u'lláh

“Gij zijt de vruchten van één boom en de bladeren van één tak. Verkeer met elkander in de grootste liefde en eendracht, als ware vrienden en kameraden.”

—Bahá'u'lláh

Eén mensen-familie

Afgezien van verschillen in rassen, culturen, klassen of etnische achtergrond, ongeacht uiteenlopende gewoonten, meningen of temperamenten: ieder individu is lid van één menselijke familie die enorm divers is. Iedereen is uniek en speelt een rol in het bevorderen van een steeds verdergaande materiële en geestelijke beschaving.

“Dit is het onveranderlijke Geloof van God, eeuwig in het verleden, eeuwig in de toekomst.”

—Bahá'u'lláh

De ontvouwing van één religie

De geestelijke, intellectuele en morele groei van de mensheid is grotendeels te danken aan de leringen van de Stichters van de wereldreligies – de Manifestaties van God. Zo kennen we Krishna, Abraham, Mozes, Zoroaster, Boeddha, Jezus Christus, Mohammed en, meest recentelijk, de Báb en Bahá'u'lláh. Elke religie komt van God en is afgestemd op het tijdperk en de plaats waar ze is geopenbaard. In essentie is de religie van God één religie, die zich geleidelijk aan ontplooft.

Oorsprong

Het Bahá'í-geloof ontstond in de 19de eeuw in Perzië, het huidige Iran. In minder dan tweehonderd jaar tijd is het een universeel geloof geworden, in elk land ter wereld aanwezig, met aanhangers van vrijwel alle nationaliteiten, culturen, religies en etnische achtergronden.

Oprichters

De stichter van het Bahá'í-geloof is Bahá'u'lláh (1817-1892), Wiens titel 'De Glorie van God' betekent. Bahá'ís beschouwen Hem als de meest recente in de reeks van Goddelijke Boodschappers. Hij is de Beloofde die in alle heilige geschriften werd voorspeld. In Zijn geschriften schetst Bahá'u'lláh de contouren van een wereldwijde beschaving, gericht op zowel de geestelijke als materiële dimensies van het menselijk leven. Zijn leer, met erkenning van het eenzijn van de mensheid als centraal uitgangspunt, biedt een overtuigende visie op een naderende wereldbeschaving, verenigd in rechtvaardigheid, vrede en welvaart.

De komst van Bahá'u'lláh werd aangekondigd door de Báb (1819-1850), Wiens naam 'De Poort' betekent. De Báb verkondigde Zijn goddelijke missie in 1844. Dit jaartal wordt beschouwd als het begin van het bahá'í-tijdperk: een nieuwe cyclus in de menselijke geschiedenis en onze sociale evolutie.

Persoonlijke en sociale transformatie

Wereldwijd vormt de internationale bahá'í-gemeenschap met miljoenen mensen waarschijnlijk de meest diverse groep op onze planeet. Verenigd in het geloof in Bahá'u'lláh en geïnspireerd door Zijn leringen streven zij een tweevoudig moreel doel na: de transformatie van hun persoonlijk karakter en het gelijktijdig bijdragen aan een betere samenleving.

Heilige geschriften

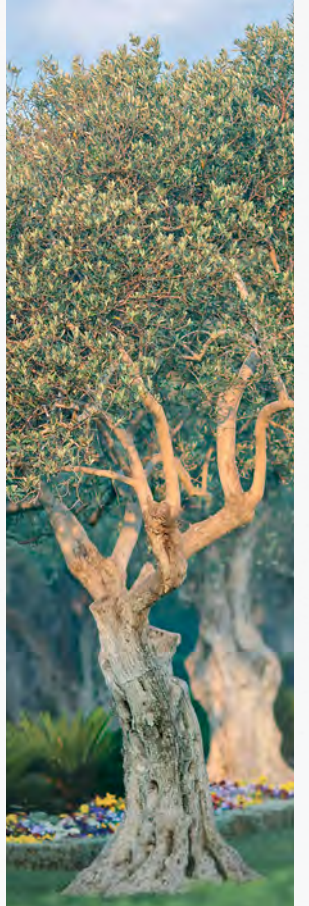
De geschriften van de Báb en Bahá'u'lláh worden door bahá'ís beschouwd als door God geopenbaard. Het scheppende Woord van God heeft de kracht om ons diep in het hart te raken en onze levens en de wereld om ons heen te transformeren. De bahá'í-geschriften gaan in op de behoeften van deze tijd en bieden inspiratie aan individuen die zich inzetten voor een beter leven en een betere samenleving. Bahá'u'lláh raadt aan om er dagelijks in te lezen: *“Dompel u in de oceaan van Mijn woorden, opdat u de geheimen ervan mag ontrafelen en alle parelen van wijsheid die in de diepten daarvan verborgen liggen, mag ontdekken.”*

Aanbidding

Dagelijks gebed wordt door bahá'ís beschouwd als essentiële geestelijke voeding, nodig voor positieve veranderingen. Ook werk in de geest van dienstbaarheid aan de mensheid is een vorm van aanbidding, in rang zelfs hoger dan bidden alleen. Bahá'ís bidden dagelijks en ze houden zich jaarlijks aan een vastentijd van negentien dagen. Het Bahá'í-geloof heeft geen geestelijken of sacramenten. Belangrijke gebeurtenissen, zoals huwelijken en begrafenissen, worden op eenvoudige wijze georganiseerd.

Bestuursstelsel

De aangelegenheden van de bahá'í-gemeenschap worden geregeld door instellingen die zijn ingesteld door Bahá'u'lláh. Dit bestuursstelsel omvat zowel gekozen als benoemde instellingen op lokaal, nationaal en internationaal niveau. Niet-partijgebonden en anonieme verkiezingen, zonder nominaties of campagnes, en collectieve besluitvorming, kenmerken het bahá'í-bestuursstelsel. Deze en andere beginselen vormen een model van rechtvaardig en eenvormig mondiaal bestuur.

Eén

mensenfamilie

De kern van het Bahá'í-geloof bestaat uit de overtuiging dat ieder individu tot dezelfde mensenfamilie behoort. We zijn allemaal burgers en medebewoners van één planeet. Een toenemend bewustzijn van ons gemeenschappelijk erfgoed en onze onderlinge afhankelijkheid stelt ons in staat te streven naar eenheid in verscheidenheid. De bahá'í-geschriften bevestigen dat we bloemen van één tuin en bladeren van één boom zijn. We delen allemaal een gemeenschappelijk doel: het voortzetten van een steeds verdergaande materiële en geestelijke beschaving. Bahá'u'lláh verkondigde het eenzijn van de mensheid en riep op tot het uitbannen van elke oorzaak die mensen zou kunnen verdelen in 'wij' en 'zij'.

“De mensheid is te vergelijken met de veelkleurige bloemen van één tuin. Er heerst eenheid in verscheidenheid. Een ieder accentueert en versterkt de schoonheid van de ander.”

— 'Abdu'l-Bahá

Eenheid van de mensheid en uitbanning van vooroordelen

Het principe van het eenzijn van de mensheid is de centrale lering in het Bahá'í-geloof. Erkenning en aanvaarding van dit principe vereist het opgeven van elk soort vooroordeel – ras, klasse, huidskleur, gender, geloof, nationaliteit, leeftijd, materiële rijkdom – alles wat mensen altijd hebben gebruikt om zichzelf als superieur of inferieur ten opzichte van anderen te zien. Bahá'u'lláh's visie van een nieuwe beschaving inspireert mensen om zichzelf te zien als burgers van één gemeenschappelijk vaderland: de planeet aarde.

Vooroordelen verblinden ons voor het feit dat ieder mens in wezen een geestelijk wezen is, met unieke talenten en capaciteiten; *“een mijn, rijk aan edelstenen van onschatbare waarde.”*

Bahá'u'lláh vergeleek de mensheid met het menselijk lichaam. Het gezond functioneren van het lichaam is afhankelijk van samenwerking. Miljoenen cellen, uiteenlopend in vorm en functie, dragen op eigen wijze bij aan het onderhouden van onze gezondheid. De verschillende lichaamsdelen strijden niet met elkaar om hulpbronnen, maar elke cel speelt een eigen rol in een doorlopend proces van geven en nemen. Zo is het ook met individuele mensen in een onderling verbonden wereld.

Oprechte, universele vriendschappelijke omgang is een vereiste voor het realiseren van menselijke eenheid. In de bahá'í-geschriften staat: *“De geest van liefde en liefdevolle vriendelijkheid moet zo intens zijn, dat de vreemdeling zichzelf als een vriend, de vijand zichzelf als een ware broeder kan beschouwen, zonder enig verschil tussen elkaar.”*

Het werkelijk in de praktijk brengen van dit principe van eenzijn gaat echter verder dan het overwinnen van vooroordelen en het opwekken van de geest van vriendschap en goede intenties. De bahá'í-geschriften stellen: *“Het impliceert een organische*

Het Guaymí bahá'í-cultureel centrum in de provincie Chiriquí, Panama, biedt een plek aan een aanzienlijk deel van de bevolking. De Guaymí zijn een van de ruim 2.000 stammen, vertegenwoordigd in het Bahá'í-geloof.

verandering in de structuur van de huidige samenleving, een verandering zoals de wereld nog niet eerder heeft meegemaakt. (...) Het vereist niet minder dan de wederopbouw en demilitarisering van de planeet, naar een wereld die organisch verenigd is in alle essentiële aspecten van het leven” en toch oneindig in zijn verscheidenheid. Het bereiken van deze fase van de menselijke evolutie *“is niet alleen noodzakelijk, maar ook onvermijdelijk.”*

Een verbintenis tot onbaatzuchtige dienstverlening

Het onbaatzuchtig hulp bieden aan onze medemensen is een natuurlijke uitdrukking van de liefde voor God en de aanvaarding van het eenzijn van de mensheid. *“De verdienste van de mens ligt in dienstbaarheid en deugd, niet in het vertoon van rijkdom en overvloed”,* schreef Bahá'u'lláh. *“De verbetering van de wereld kan worden verwezenlijkt door zuivere en voortreffelijke daden, door lofwaardig en betamelijk gedrag.”*

'Abdu'l-Bahá, de zoon van Bahá'u'lláh, schreef: *“En de eer en het aanzien van het individu bestaan hierin dat hij te midden van de massa's van de wereld een bron van maatschappelijk nut wordt. Is er een grotere milddadigheid denkbaar dan deze, dat een individu, naar zichzelf kijkend, vindt dat hij door de bekrachtigende genade van God de oorzaak is geworden van vrede en welzijn, van geluk en voorspoed voor zijn medemens? Nee, bij de ene ware God, er is geen grotere gelukzaligheid, geen completere vreugde.”* ●

In minder dan tweehonderd jaar tijd is het Bahá'í-geloof een universeel geloof geworden, in elk land ter wereld aanwezig. Het is misschien wel de meest diverse groep mensen op onze planeet.

Bahá'u'lláh

en de DAGERAAD VAN
EEN NIEUWE DAG

Vaak wordt in de bahá'í-geschriften de komst van een Manifestatie van God vergeleken met de zonsopkomst. De verschijning van Gods Boodschapper is als het begin van een nieuwe dag. De zonnestralen geven energie af aan de wereld en zetten alles in het licht, zodat onze ogen kunnen waarnemen wat eerder in nachtelijke duisternis was gehuld.

Dageraad boven Bahjí, in het noorden van Israël, waar de graftombe van Bahá'u'lláh ligt.

Met de komst van de twee meest recente Goddelijke Boodschappers – Bahá'u'lláh en Zijn Heraut, de Báb – is voor de mensheid een nieuwe tijd aangebroken. Net zoals de opkomende zon de slapende wereld wakker schudt, heeft de komst van deze goddelijke Tweeling-manifestaties de zoektocht van de mens naar de diepere betekenis en het doel van het leven nieuw leven ingeblazen. In een tijd waarin velen van mening zijn dat de wereld in duisternis is gehuld, werpen de leringen van Bahá'u'lláh licht op menselijke aangelegenheden. Zijn leringen helpen mensen om grip te krijgen op een snel veranderende wereld en hun weg hierin te vinden. Hoewel deze veranderingen alles uit evenwicht brengen, chaos veroorzaken en zelfs de meest scherpzinnige leiders in verwarring brengen,

maken ze ook de weg vrij voor nieuwe levenspatronen en nieuwe vormen van menselijke organisatie.

In deze turbulente periode van de menselijke geschiedenis heeft de wereld een verenigende visie nodig op onze ware aard en op het soort wereld waarin we zouden willen leven. Bahá'ís geloven dat deze visie wordt omschreven in de geschriften van Bahá'u'lláh, Wiens leven en missie het meest fascinerende verhaal van onze tijd is. Bahá'u'lláh, die in 1817 in Perzie werd geboren, vestigde een Zaak die geleidelijk aan tot de verbeelding spreekt van miljoenen mensen van elk ras, elke cultuur, klasse en natie, en hun toewijding verovert.

Bahá'u'lláh's geschriften bevestigen niet alleen dat de menselijke natuur fundamen-

teel geestelijk van aard is, maar stellen ook dat onze individuele ontwikkeling nauw verbonden is met de vooruitgang van onze directe omgeving en uiteindelijk de hele samenleving. Het aanbidden van God en dienstbaarheid aan de mensheid zijn twee onlosmakelijk met elkaar verbonden aspecten van het leven, die zowel het individu als de maatschappij in staat stellen zich te ontwikkelen.

Bahá'u'lláh's leringen bestrijken een breed scala aan onderwerpen, van sociale kwesties zoals rassengelijkheid, de gelijkwaardigheid van de seksen en een rechtvaardige verdeling van rijkdom, tot persoonlijke vragen die van invloed zijn op het leven van de ziel. De oorspronkelijke teksten –

vaak in Zijn eigen handschrift - zijn zorgvuldig bewaard. Al ruim anderhalve eeuw streven personen, gemeenschappen en instituten ernaar om de geweldige visie van vrede en eenheid zoals omschreven in Zijn geschriften te verwezenlijken.

De komst van Bahá'u'lláh werd ingeluid door de Báb, een jonge koopman uit Shiraz, Perzië. In 1844 maakte de Báb bekend dat Hij de drager was van een nieuwe boodschap van God en de aankondiger van de Beloofde van alle religies. Hierna volgt een toelichting op het leven van deze Tweeling-manifestaties, de grondleggers van het Bahá'í-geloof.

“Alle lof zij U, o mijn God, aangezien Gij de wereld hebt gesierd met de glans van de dageraad die volgt op de nacht.”

— Bahá'u'lláh

*“Is er iemand die
moeilijkheden
wegneemt buiten
God? Zeg: Ere zij
God! Hij is God!
Allen zijn Zijn
dienaren en
allen verblijven
bij Zijn gebod!”*

— De Báb

De Báb

Heraut van het Bahá'í-geloof

Het Bahá'í-geloof heeft zijn wortels in Perzië. In het midden van de 19de eeuw, toen Europa en Noord-Amerika aan de vooravond stonden van een ongekende vooruitgang in technologie, politiek en materiële middelen, was dit eens zo hoogontwikkelde land vergeven van politieke en religieuze corruptie.

Het was een tijd van grootse Messiaanse verwachtingen. Voorspellingen van bijbelgeleerden leidden in de Verenigde Staten en Europa tot een golf van wederkomst-bewegingen. In het Midden-Oosten verkondigden geleerden van de islam vol verwachting dat de ‘dag van de terugkeer’, zoals voorspeld in de Koran, nabij was. Ook andere religies en tradities in de wereld verwachtten de komst van een Beloofde.

In 1844 verkondigde in Shiraz, Perzië, de jonge koopman Siyyid ‘Alí-Muhammad – die zichzelf de Báb noemde, wat ‘De Poort’ betekent – dat Hij de drager was van een nieuwe openbaring van God. De Báb riep mensen op om de waarheid zelfstandig te onderzoeken en zich voor te bereiden op “Hem die God zal openbaren”; een Goddelijke Boodschapper die belangrijker zou zijn dan Hijzelf en die de mensheid spoedig naar mondiale rechtvaardigheid, eenheid en vrede zou leiden.

De geschriften van de Báb zijn zeer uitgebreid, variërend van gebeden met bijzondere zeggingskracht tot diepzinnige uiteenzettingen en commentaren, veelal over de Goddelijke Leraar die zou komen. De Báb was een voorvechter voor de armen en riep op tot vooruitgang van vrouwen. Ook moedigde Hij algemeen onderwijs en wetenschappelijke studie aan. In die tijd, waarin de samenleving gebukt ging onder onderdrukking door religieus extremisme, waren dit radicale ideeën.

Omdat ze dit vooruitstrevende nieuwe geloof als een bedreiging zagen, namen de religieuze en burgerlijke autoriteiten in Perzië de Báb gevangen en werden duizenden van Zijn volgelingen gemarteld, gevangengezet en gedood. Ondanks alle golven van felle religieuze vervolging, waar bahá'ís tot op de dag van vandaag mee te maken hebben, verspreidde de beweging zich als een lopend vuur.

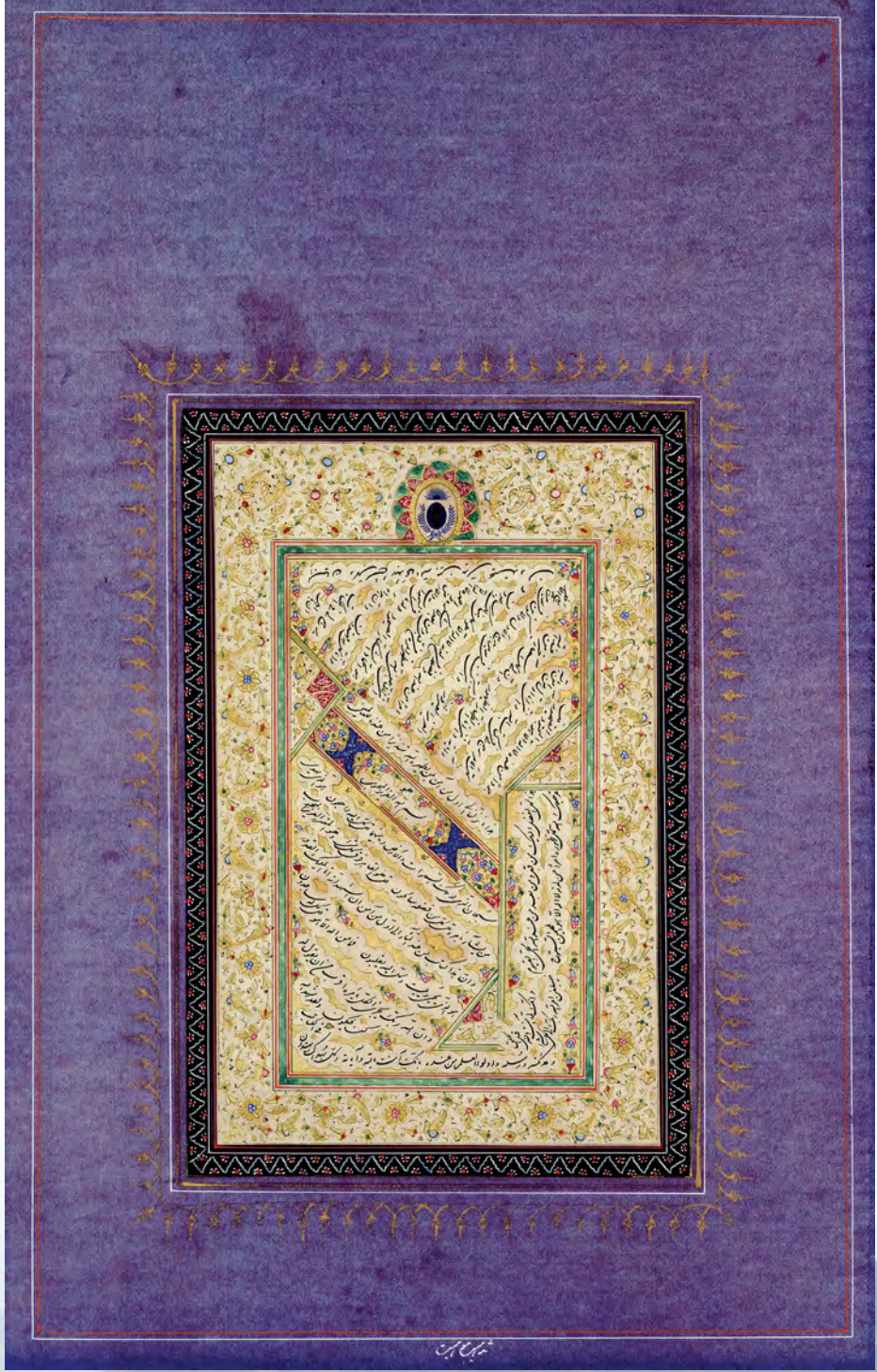
Een van de moedigste volgelingen van de Báb was de dichteres Táhirih, die probeerde de beperkingen te ontstijgen die haar als vrouw in een traditionele samenleving waren opgelegd. Ze gaf haar leven voor de zaak

van de Báb. “Je kunt me doden zodra je wilt,” zei Táhirih tegen haar moordenaars, “maar je kunt de emancipatie van vrouwen niet tegenhouden.”

In 1850 kwam een abrupt einde aan het zes jaar durende geestelijk leiderschap van de Báb toen hij op een kazerneplein in Tabriz door een vuurpeloton werd geëxecuteerd. Het licht dat de Báb in het land had ontstoken, was echter niet meer te doven. Zijn volgelingen hielden vol. De verbrijzelde resten van het lichaam van de Báb werden veilig gesteld en gedurende bijna zestig jaar van plaats naar plaats gebracht, totdat ze tenslotte in Haifa (Israël) een rustplaats vonden.

De kazerne in Tabriz, Perzië, waar de Báb in 1850 ter dood werd gebracht.

Een geïllustreerde Tafel van de Báb.

1844

De Báb is niet alleen een Voorloper of Heraut, maar tevens een Manifestatie van God. Bahá'ís zien 1844, het jaar waarin de Báb Zich bekendmaakte, als het begin van het bahá'í-tijdperk: een nieuwe cyclus in de menselijke geschiedenis en maatschappelijke evolutie.

Selectie van geschriften van de Báb

Over God en zijn schepping

“God is te allen tijde en onder alle omstandigheden, geheel onafhankelijk van Zijn schepselen . Hij koestert het verlangen, en zal dat eeuwig blijven doen, dat alle mensen met de grootste liefde Zijn paradijselijke hoven mogen bereiken, dat niemand een ander mag bedroeven, zelfs niet voor een ogenblik, en dat allen in de geborgenheid van Zijn bescherming en veiligheid verwijlen tot de Dag van de Wederopstanding, die de dageraad aanduidt van de Openbaring van Hem die God zal openbaren.”

Over het verlangen van onze ziel

“Er is geen paradijs bekoorlijker voor een ziel dan Gods Manifestatie in Zijn Dag te ervaren, Zijn verzen te horen en erin te geloven, Zijn tegenwoordigheid te bereiken – wat niets minder is dan de tegenwoordigheid van God – de zee van het hemelse koninkrijk van Zijn welbehagen te bevaren en de uitgelezen vruchten te proeven van het paradijs van Zijn goddelijke Eén-zijn.”

Gebeden voor vertrouwen in God

“O mijn God, mijn Heer en mijn Meester! Ik heb mij losgemaakt van mijn verwanten en heb getracht door U onafhankelijk te worden van allen die op aarde verblijven en altijd bereid te zijn datgene te ontvangen wat prijzenswaardig is in Uw ogen. Schenk mij hetgeen mij onafhankelijk zal maken van alles buiten U en verleen mij een groter deel van Uw grenzeloze gunsten. Waarlijk, Gij zijt de God van overvloedige genade.”

“O Heer! Bij U zoek ik mijn toevlucht en naar al Uw tekenen richt ik mijn hart.

O Heer! Op reis of thuis, tijdens mijn bezigheden of op mijn werk, vertrouw ik geheel op U.

Verleen mij dan Uw toereikende hulp zodat ik onafhankelijk van alle dingen word, o Gij die onovertroffen zijt in Uw barmhartigheid!

Schenk mij mijn deel naar Uw behagen, o Heer, en laat mij tevreden zijn met al hetgeen Gij voor mij hebt bestemd.

Aan U is het absolute gezag te bevelen.”

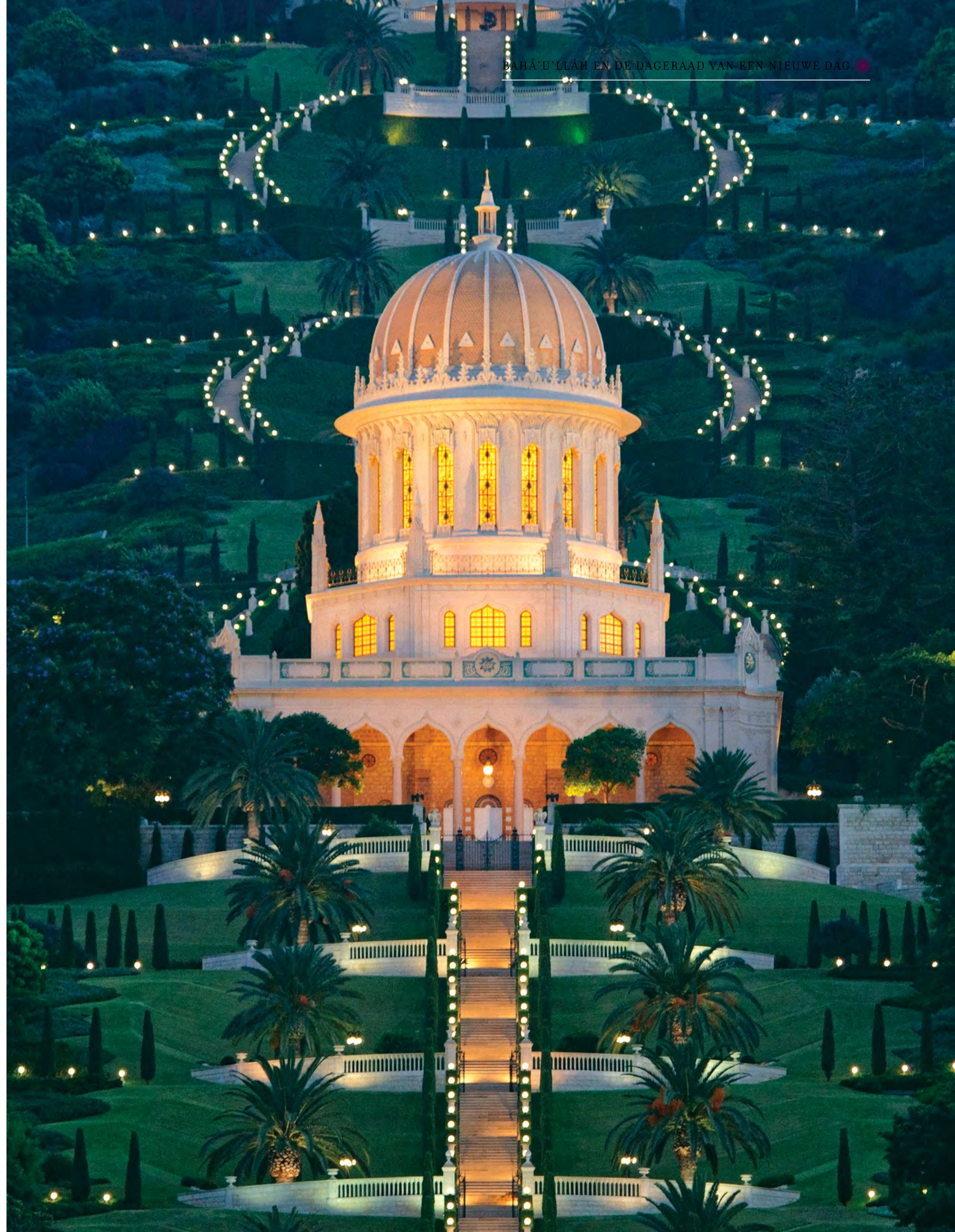
Het huis van de Báb in Shiraz, waar Hij in 1844 Zijn missie verklaarde. Het gebouw werd in 1979 door de Iraanse regering verwoest.

Deur van de Graftombe van de Báb in Haifa, Israël.

De graftombe van de Báb

De graftombe van de Báb, waar Zijn aardse resten begraven liggen, is een unieke bezienswaardigheid op de noordelijke helling van de berg Karmel in de havenstad Haifa, Israël. De met goud betegelde koepel, de stijlvolle combinatie van Oosterse en Westerse invloeden, temidden van een weelderige tuin, die zich uitstrekt over negentien terrassen, hebben van het gebouw een geliefd oriëntatiepunt gemaakt aan de kust van de Middellandse Zee. Voor bahá'ís is het één van de heiligste plekken op aarde.

Bahá'u'lláh

De Goddelijke Opvoeder voor deze dag

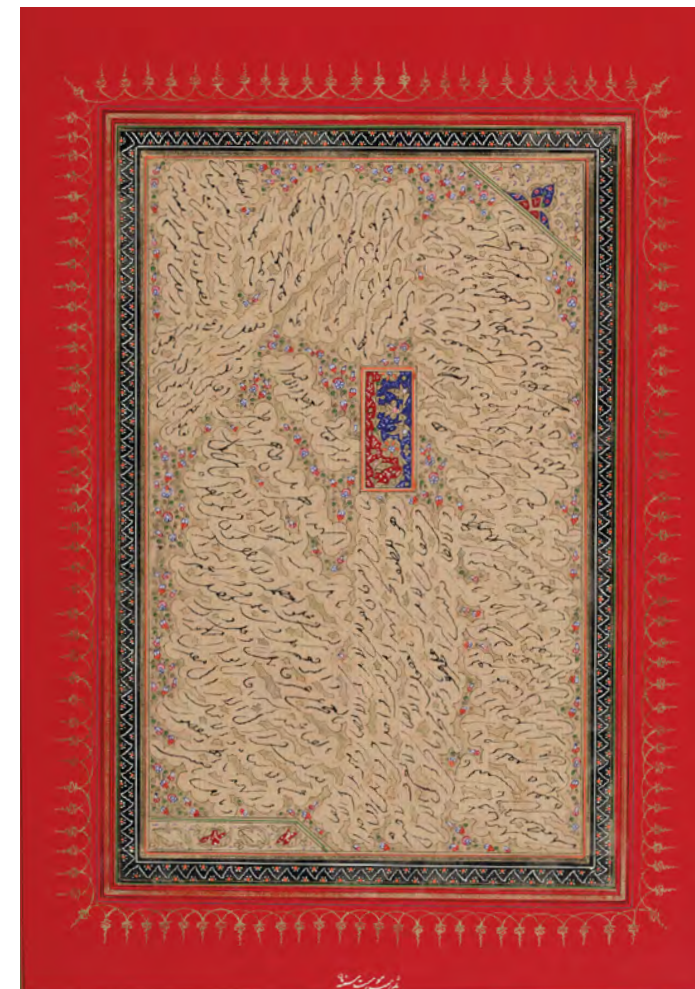
Bahá'u'lláh, 'de Glorie van God', is de Beloofde die door de Báb en door de Goddelijke Boodschappers uit het verleden is voorspeld. Zijn leer bevestigt de eeuwige relatie van de mensheid met het goddelijke en geeft een visie op de toekomst die miljoenen mensen uit alle delen van de planeet heeft geïnspireerd.

Bahá'u'lláh heeft een nieuwe openbaring van God gebracht. Zijn Missie was om de mensheid geestelijk weer tot leven te wekken en alle volkeren van de wereld te verenigen. Bahá'u'lláh's leringen vormen de basis van het Bahá'í-geloof en bieden een visie van oneindig veel hoop en genezing voor de wereld.

In Zijn geschriften zet Bahá'u'lláh een kader uiteen voor de ontwikkeling van een wereldwijde beschaving, rekening houdend met zowel de geestelijke als materiële kanten van het menselijk leven. Hij biedt een visie op een wereld waarin de erkenning van het eenzijn van de mensheid uiteindelijk leidt tot blijvende rechtvaardigheid, vrede en welvaart.

“Mijn doel is geen ander dan de wereld te verbeteren en haar volkeren rust te geven,” schreef Bahá'u'lláh. Voor dit nobele doel heeft Hij een leven van vervolging, gevangenschap, marteling en ballingschap moeten doorstaan.

Bahá'u'lláh's gevangenschap begon in Perzië in 1852, toen Hij een volgeling was

Een geïllustreerde Tafel van Bahá'u'lláh

van de Báb. Hij werd gearresteerd, gemarteld en in een ondergrondse kerker geworpen, de beruchte Síyáh-Chál of 'Zwarte Put' in Teheran.

Het is tijdens deze gevangenschap, in de smerige gevangenslucht, viezigheid en pikzwarte duisternis, dat de eerste roerselen van een goddelijke openbaring tot Hem kwamen. Terwijl de voeten van Bahá'u'lláh waren geketend en er een zware ketting om Zijn nek hing, openbaarde de Heilige Geest van God zich aan Hem.

Het was een bijzonder mystieke gebeurtenis, vergelijkbaar met die grootse momenten uit het verleden toen God zich aan Zijn voorgaande Boodschappers openbaarde: Mozes, die voor de Brandende Braamstruik

stond, Boeddha, die verlichting ontving onder de Bodhi-boom, de Heilige Geest, die in de vorm van een duif op Jezus neerdaalde en de engel Gabriël, die aan Mohammed verscheen.

In Zijn geschriften beschrijft Bahá'u'lláh Zijn eerste openbaring als volgt:

“De ademtocht van de Alglorierijke streek over Mij en maakte Mij bekend met al wat geweest is. Deze kennis is niet van Mij, maar van Eén die Almachtig en Alwetend is. Hij gebod Mij Mijn stem tussen hemel en aarde te verheffen...”

“Bahá'u'lláh's leringen [...] bieden ons nu het hoogste en zuiverste van de religieuze leringen.”

—Leo Tolstoj,
Russisch schrijver

Bahá'u'lláh's ballingschap

Het huis van Rida Big, waar Bahá'u'lláh in Adrianopel verbleef.

Buitenkant van de gevangenis waar Bahá'u'lláh voor het eerst werd opgesloten in 'Akká.

Uitzicht op Constantinopel – nu Istanbul – waar Bahá'u'lláh en Zijn familie in 1863 voor vier maanden naar werden verbannen.

Bahá'u'lláh's familie bezat een huis in Tákur, in het noorden van Perzië.

Een historisch uitzicht op Bagdad en de rivier de Tigris. Bahá'u'lláh verklaarde Zijn missie in Bagdad in april 1863.

Kaart met de route van Bahá'u'lláh's verbanningen

Ottomaanse Rijk

Perzië

“In de dagen dat Ik in de gevangenis van Teheran lag, voelde Ik, hoewel het knellen- de gewicht van de ketenen en de van stank vervulde lucht Mij slechts weinig slaap vergunden, toch in die zeldzame momenten van sluimer alsof er iets van de kruin van Mijn hoofd over Mijn borst vloeide, zoals een machtige stroom die zich van de top van een hoge berg op de aarde stort. Alle ledematen van Mijn lichaam werden als gevolg daarvan als het ware in vuur en vlam gezet. Op zulke momenten sprak Mijn tong dingen die geen mens kon verdragen te horen.”

Na Zijn vrijlating uit de Zwarte Put werd Bahá'u'lláh verbannen uit Zijn vaderland. Een periode van veertig jaar ballingschap begon, tot het einde van Zijn leven. In 1863

verkondigde Hij in het openbaar Zijn missie als Boodschapper van God.

De volgelingen van Bahá'u'lláh werden bekend als bahá'ís. Toen er steeds meer volgelingen kwamen, als door een magneet aangetrokken tot Zijn karakter en diepgaande geestelijke leringen, werd Bahá'u'lláh verder weg verbannen. Hij werd veroordeeld tot gevangenisstraf in de zwaarste strafkolonie van het Ottomaanse Rijk, de oude stad 'Akká, gelegen in het huidige Israël. Het slechte klimaat, gebrek aan vers water en de door ongedierte geteisterde gebouwen, maakten het leven in 'Akká tot een van de zwaarst mogelijke straffen. Bahá'u'lláh arriveerde er in 1868, samen met zeventig van Zijn familieleden en volgelingen.

Het was in 'Akká dat Bahá'u'lláh enkele van Zijn belangrijkste werken schreef, zich richtte tot de koningen en heersers van Zijn tijd, en wetten en principes openbaarde die de mensheid naar een tijdperk van universele vrede leiden. *“De aarde is slechts één land en de mensheid haar burgers”, schreef Hij. “Men beroeme zich er niet op zijn vaderland lief te hebben, maar stelle er een eer in de gehele wereld lief te hebben.”*

Na verloop van tijd versoepelden de plaatselijke autoriteiten de omstandigheden van Bahá'u'lláh's gevangenschap en verhuisde Hij naar een villa in Bahjí, net buiten de gevangenisstad. Hier bracht Hij de laatste twaalf jaar van Zijn leven door. Gedurende deze periode bezocht Bahá'u'lláh verschillen-

de keren de nabijgelegen hellingen van de berg Karmel, waar Hij in 1891 een permanente rustplaats aanwees voor de stoffelijke resten van Zijn Voorloper, de Báb.

Na een kort ziekbed overleed Bahá'u'lláh in 1892 op 75-jarige leeftijd. Zijn stoffelijke resten werden te ruste gelegd in een klein gebouw, grenzend aan Zijn laatste woning in Bahjí. De begraafplaatsen van de Báb en Bahá'u'lláh zijn nu heiligdommen en pelgrimsoorden voor bahá'ís uit de hele wereld. Zij bezoeken deze als pelgrim om geestelijke kracht en inspiratie op te doen en om zich te wijden aan de nieuwe wereldorde die Bahá'u'lláh in het vooruitzicht stelt.

“De Aloude Schoonheid heeft gedoogd in ketenen te worden geslagen, zodat de mensen bevrijd kunnen worden uit hun knechtschap.”

— Bahá'u'lláh

Het huis van Bahá'u'lláh in Tákur, Noord-Iran, verwoest door de Iraanse regering in 1981.

Bahá'u'lláh's vroege leven

Bahá'u'lláh werd op 12 november 1817 in Teheran geboren en kreeg de naam Mírzá Husayn-'Alí. Zijn vader, Mírzá Buzurg, bekleedde een hoge positie aan het hof van de Perzische koning.

Op jonge leeftijd vertoonde Bahá'u'lláh kwaliteiten waardoor de mensen om Hem heen beseften dat Hij geen gewoon kind was. Hij bezat een aangeboren wijsheid en intelligentie, ook al ging Hij niet naar school. Tijdens het opgroeien werden de tekenen van Zijn grootheid steeds duidelijker.

Bahá'u'lláh werd bekend om Zijn scherpe inzicht, Zijn voortreffelijke karakter, Zijn vrijgevigheid en Zijn mededogen. Op 18-jarige leeftijd trouwde Bahá'u'lláh met een jonge vrouw, Navváb. Hun huis werd een toevluchts-oord, een plaats van licht, liefde en gastvrijheid, waar de deur voor iedereen openstond.

Toen Bahá'u'lláh 22 jaar oud was, overleed Zijn vader. Daarmee kreeg Hij de verantwoordelijkheid om toezicht te houden op het huishouden en de omvangrijke landgoederen van de familie. De regering bood Bahá'u'lláh de ministerspost aan van Zijn vader, maar Hij wees deze prominente positie van de hand. Hij was niet geïnteresseerd in titels en onderscheidingen; Zijn interesse ging uit naar het opkomen voor, en het beschermen van de armen en behoeftigen. In plaats van het najagen van een leven van macht en veel vrije tijd, koos Bahá'u'lláh ervoor om Zijn energie te wijden aan liefdadigheid en dienstbaarheid. Vanaf de jaren 1840 stond Hij meer en meer bekend als de 'Vader van de armen'.

Toen Bahá'u'lláh in 1844 de religie van de Báb aanvaardde, veranderde het leven van de jonge edelman en Zijn familie voorgoed. Hoewel Bahá'u'lláh en de Báb elkaar nooit persoonlijk hebben ontmoet, correspon-

Boven: Toegang tot het huis van Bahá'u'lláh in Tákur
Onder: Een tuin bij Bahá'u'lláh's huis in Shimran. Bahá'u'lláh hield van de natuur en bracht een groot deel van Zijn tijd in de buitenlucht door. Hij merkte op:

"Het land is de wereld van de ziel, de stad is de wereld van het lichaam".

deerden ze wel. Vanaf het moment dat Bahá'u'lláh van de boodschap van de Báb hoorde, verklaarde Hij Zijn oprechte geloof in de zaak en stak Hij al zijn energie en invloed in het bevorderen ervan.

De geschriften van Bahá'u'lláh

Wat de Torah voor joden, het Evangelie voor christenen en de Koran voor moslims is, zo worden de geschriften van Bahá'u'lláh door bahá'ís beschouwd als het geopenbaarde Woord van God. Bahá'u'lláh's verzamelde werken van meer dan honderd delen vormen de basis van de bahá'í-geschriften.

**O ZOON VAN GEEST!
Mijn eerste raad is deze:
bezit een rein, warm en
stralend hart, dat een aloude,
onvergankelijke en eeuwige
heerschappij de uwe zij.**

Bahá'u'lláh schreef zowel in het Arabisch als in het Perzisch en toonde een uitstekende beheersing van beide talen. Sommige werken spreken met de stem van God in verheven en mooi proza. Sommige zijn directe uitspraken over moraliteit en ethiek, andere zijn gebeden, meditatie en mystieke werken. Vele zijn brieven aan individuen, die 'Tafelen' worden genoemd.

Het belangrijkste werk van Bahá'u'lláh is *De Kitáb-i-Aqdas* (Het Heiligste Boek). Dit boek van wetten en verordeningen, geopenbaard tijdens de donkerste dagen van Zijn gevangenschap, bevat de richtlijnen en voorschriften die leiden tot persoonlijk geluk en een vreedzame samenleving.

Een klein boekje met passages die door Bahá'u'lláh werden geopenbaard, getiteld *De Verborgen Woorden*, geeft de essentie van Zijn ethische leer weer. Het bevat de essentie van geestelijke leiding die in de heilige teksten van de wereld is te vinden.

In de *Kitáb-i-Iqán* (Het Boek van Zekerheid) legt Bahá'u'lláh de continuïteit uit van Gods openbaringen door de eeuwen heen. Hij behandelt thema's die altijd centraal hebben gestaan in het religieuze leven: het bestaan van God, de positie van Gods Boodschappers, de aard van de mensheid en het doel van het leven.

Het bekendste mystieke werk van Bahá'u'lláh is *De Zeven Valleien*. In poëtische taal beschrijft het de verschillende stadia van de reis van de ziel naar vereniging met haar Schepper.

Het proces van het vertalen van de heilige geschriften van het Bahá'í-geloof is nog volop in gang. De standaard voor vertalingen naar het Engels werd vastgesteld door Shoghi Effendi, de achterkleinzoon van Bahá'u'lláh, die van 1921 tot 1957 leiding gaf aan het Geloof. Zijn vertalingen weerspiegelen een briljante beheersing van de Engelse taal en een gezaghebbend begrip van de teksten.

Voornaamste gepubliceerde werken van Bahá'u'lláh

De Kitáb-i-Aqdas, Het Heiligste Boek

De Kitáb-i-Iqán, Het Boek van Zekerheid

De Verborgen Woorden

Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh

Prayers and Meditations

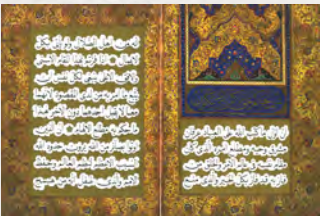
De Zeven Valleien en De Vier Valleien

Epistle to the Son of the Wolf

Summons of the Lord of Hosts

Gems of Divine Mysteries

The Tabernacle of Unity

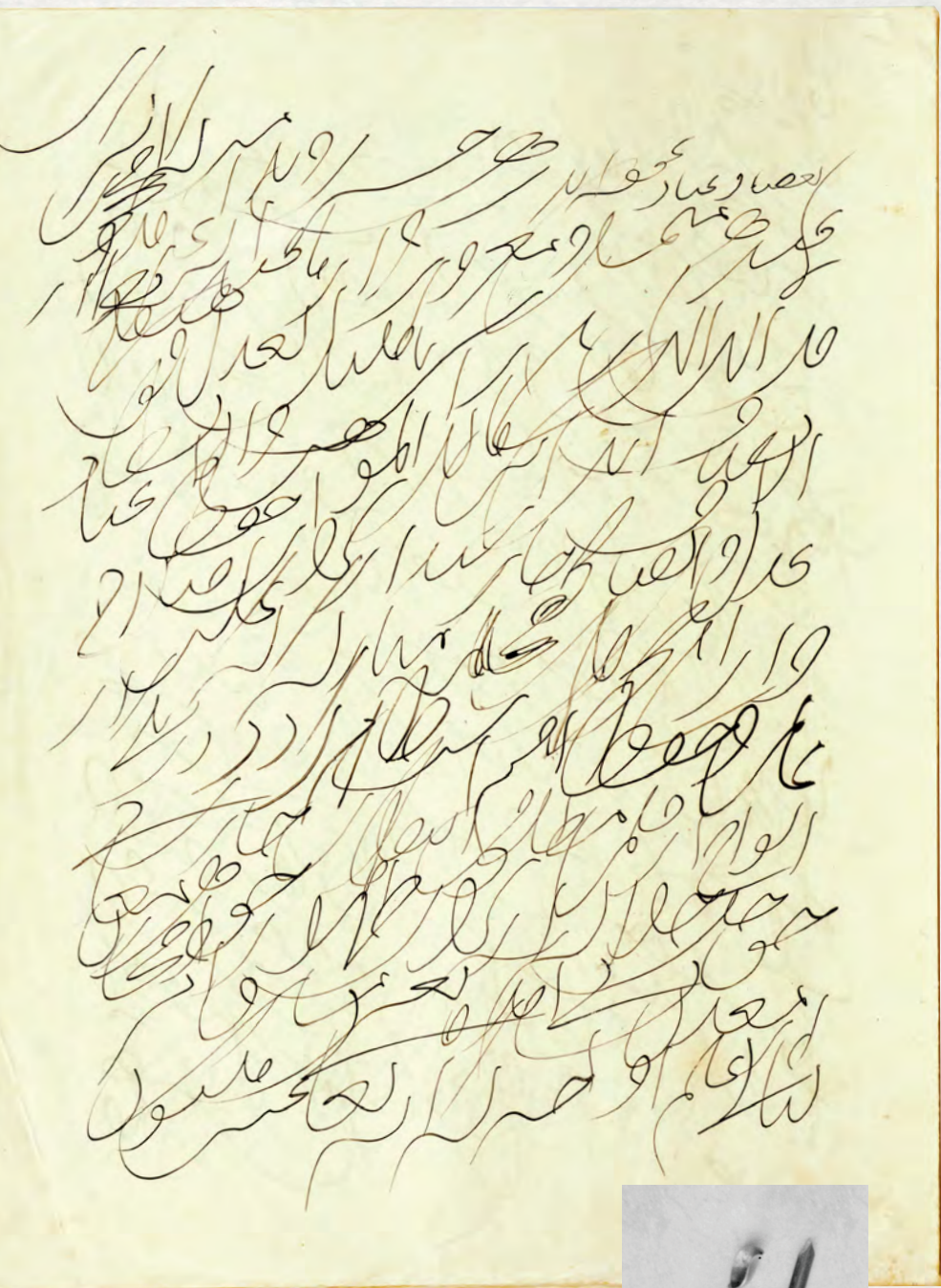
Geïllustreerd manuscript uit de *Kitáb-i-Aqdas* (Het Heiligste Boek) van Bahá'u'lláh.

De graftombe van Bahá'u'lláh

Bahá'u'lláh woonde in het landhuis van Bahjí in 'Akká toen Hij in 1892 overleed. Hij werd begraven in een aangrenzend gebouw, nu een heiligdom van opvallende eenvoud en schoonheid. De rust en heiligheid van de plek worden versterkt door de omringende tuinen, waaronder oude vijgen-, olijf- en cipressenboomgaarden.

De graftombe van Bahá'u'lláh is voor bahá'ís de heiligste plek op aarde. Het is de plek waar zij zich met hun dagelijks gebed naartoe keren. Pelgrims uit alle windstreken bezoeken dit heiligdom om hun respect te betuigen aan Bahá'u'lláh en om hun leven te wijden aan de nobele doelen die Hij voor de mensheid heeft gesteld.

Pagina uit "Epistle to the Son of the Wolf" in het handschrift van de secretaris van Bahá'u'lláh.

Het Woord van God vastleggen

Een belangrijk kenmerk van Bahá'u'lláh's geschriften is de authenticiteit ervan. Voor het eerst in de religieuze geschiedenis werden de woorden van een Manifestatie van God vastgelegd en gevalideerd op het moment dat ze werden geopenbaard.

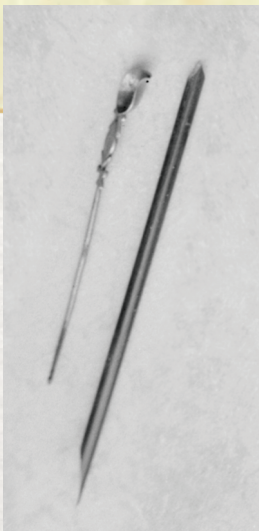
Dit proces van openbaring – het voortbrengen van het Woord van God – wordt beschreven in verschillende historische documenten. Een waarnemer heeft het volgende opgetekend:

Mírzá Áqá Ján (Bahá'u'lláh's persoonlijke secretaris) had een grote inktpot ter grootte van een kleine schaal. Hij had ook tien tot twaalf pennen en grote vellen papier in stapels beschikbaar. In die tijd werden alle brieven voor Bahá'u'lláh door Mírzá Áqá Ján in ontvangst genomen. Hij zou ze naar Bahá'u'lláh brengen, en ze na toestemming voorlezen. Daarna zou Bahá'u'lláh hem de opdracht geven om zijn pen op te pakken en de Tafel neer te schrijven die als antwoord werd geopenbaard.

Zo snel schreef hij het geopenbaarde Woord dat de inkt van de eerste woorden nog nauwelijks droog was als de hele pagina klaar was. Het leek alsof iemand een haarlokje in de inkt had gedompeld en die over de hele pagina had aangebracht.

- Ooggetuigeverslag van de manier waarop de woorden van Bahá'u'lláh werden vastgelegd.

Na elke openbaring werd het originele manuscript overgeschreven, waarna Bahá'u'lláh de definitieve versie nalas en goedkeurde.

Gesneden rietpen en inktlepel, gebruikt door Bahá'u'lláh.

Selectie uit de geschriften van Bahá'u'lláh

Over de relatie van de mensheid tot God

"Verborgen in Mijn onheuglijk bestaan en in de aloude eeuwigheid van Mijn wezen wist Ik dat Ik u liefhad; daarom schiep Ik u, legde Mijn gelijkenis in u en openbaarde u Mijn schoonheid."

Over onze schepping

"Weet gij niet waarom Wij u allen hebben geschapen uit hetzelfde stof? Opdat geen mens zich boven de ander zou verheffen. Overweegt te allen tijde in uw hart hoe gij werd geschapen. Daar Wij u allen hebben geschapen uit één en dezelfde stof, rust op u de plicht gelijk één ziel te zijn, met gelijke voeten te lopen, met gelijke mond te eten en in hetzelfde land te verwijlen, zodat uit uw diepste wezen, door uw daden en gedragingen, de tekenen van eenheid en de kern van onthechting kenbaar worden. Dit is Mijn raad aan u, o schare van licht! Volgt deze raad, dat gij de heilige vruchten van de boom van wondere glorie kunt plukken."

Over het kennen van God

"De deur tot de kennis van het Aloude Wezen is altijd en zal altijd gesloten blijven voor het aangezicht der mensen. Geen menselijk verstand zal ooit tot Zijn heilige hof toegang verkrijgen. Als teken van Zijn barmhartigheid en als bewijs van Zijn goedertierenheid heeft Hij evenwel de Dagsterren van Zijn goddelijke leiding, de Zinnebeelden van Zijn goddelijke eenheid geopenbaard en bepaald dat de kennis van deze heilige Wezens identiek is aan de kennis van Zijn eigen Wezen. ... Zij zijn de Manifestaties van God onder de mensen, de bewijzen van Zijn waarheid en de tekenen van Zijn heerlijkheid."

Over gebeden

"Zing, o Mijn dienaar, de verzen Gods die gij hebt ontvangen, gelijk aangeheven door hen die Hem nabij zijn, opdat de zoetheid van uw melodie uw ziel mag doen ontbranden en het hart van alle mensen mag aantrekken. De rondwaren-de engelen van de Almachtige zullen alom de geur verspreiden van de woorden van eenieder die in de stilte van zijn kamer de door God geopenbaarde verzen reciteert, en zij zullen het hart van ieder rechtvaardig mens sneller doen kloppen. Hoewel hij zich misschien eerst niet bewust zal zijn van deze uitwerking, zal de kracht van de hem geschonken genade vroeg of laat invloed uitoefenen op zijn ziel. Aldus zijn de geheimen van Gods Openbaring vastgesteld krachtens de wil van Hem die de bron is van macht en wijsheid."

Over een steeds voortschrijdende beschaving

"De verbetering van de wereld kan worden verwezenlijkt door zuivere en voortreffelijke daden, door lofwaardig en betamelijk gedrag."

Over het doel van het leven

"Het is de hoogste plicht van de mens in deze Dag dat deel van de stroom van genade te verwerven, dat God voor hem uitstort. Laat daarom niemand acht slaan op de grootte van zijn ontvankelijkheid. Het deel van sommigen kan in de palm van een hand gaan, het deel van anderen een beker vullen en dat van weer anderen zelfs een litermaat."

Wat bahá'ís geloven

De leer van Bahá'u'lláh omvat het eenzijn van God en van religie, het eenzijn van de mensheid, het uitbannen van vooroordelen, de edelmoedige natuur van de mens, progressieve openbaring van religieuze waarheid, de ontwikkeling van geestelijke kwaliteiten en het samengaan van aanbidding en dienstbaarheid.

De bahá'í-geschriften gaan ook in op de fundamentele gelijkwaardigheid van man en vrouw, de harmonie tussen religie en wetenschap, de noodzaak tot uitbanning van extreme rijkdom en armoede, de centrale plaats die rechtvaardigheid inneemt bij alle menselijke ondernemingen, het belang van onderwijs en de dynamiek in relaties tussen individuen, gemeenschappen en instellingen naarmate de mensheid zich ontwikkelt in de richting van haar collectieve volwassenheid.

“Dompel u in de oceaan van Mijn woorden, opdat u de geheimen ervan mag ontrafelen en alle parelen van wijsheid die in de diepten daarvan verborgen liggen, mag ontdekken.” — Bahá'u'lláh

“Alle mensen ter wereld, tot welk ras of welke godsdienst zij ook behoren, putten hun bezieling uit één hemelse Bron en zijn de onderdanen van één God.”

— Bahá'u'lláh

Eén liefdevolle Schepper

De bahá'í-geschriften leggen uit dat de realiteit van God – als Schepper van het universum en alles wat zich daarin bevindt – het begrip van elke sterveling te boven gaat. Ook al kunnen we in elk schepsel de uitdrukking van goddelijke eigenschappen herkennen. En ook al kunnen we in de schoonheid, rijkdom en diversiteit van de natuur de tekenen van God zien. God is onbegrensd, oneindig en almachtig. God is alwetend, barmhartig en heeft alles lief. God is één.

Uit liefde voor de mensheid heeft God Zichzelf en Zijn Wil geopenbaard via een reeks Goddelijke Boodschappers of Manifestaties van God. Deze opeenvolgende Stichters van de wereldreligies leerden ons wat we weten over de onkenbare God. Hun leringen helpen ons in het ontwikkelen en tot uiting brengen van onze geestelijke eigenschappen en brengen ons dichterbij onze Schepper.

Hoewel de exacte aard van God ons ontgaat, is het doel van ons leven om Hem te erkennen, lief te hebben en nader tot Hem te komen. We kunnen dit doen door het ons eigen maken van Gods eigenschappen na te streven, zoals liefde, mededogen, edelmoedigheid, rechtvaardigheid en barmhartigheid, zowel in ons innerlijke leven als in ons handelen.

Eén mensenfamilie

Centraal in het Bahá'í-geloof staat de overtuiging dat we tot één enkele menselijke familie behoren. Alles in de leringen van Bahá'u'lláh draait om het principe van het eenzijn van de mensheid.

Misvattingen en vooroordelen die zeggen dat de ene groep mensen beter is dan de andere, veroorzaken veel van de huidige problemen van de mensheid. Racisme belemmert getroffen en in hun mogelijkheden, is schadelijk voor de veroorzakers ervan en is een smet op menselijke vooruitgang. Om dit probleem te overwinnen, moet het eenzijn van de mensheid wereldwijd worden hooggehouden, wettelijk beschermd en door sociaal beleid structureel worden gehandhaafd.

Geen enkele etnische of culturele groepering is superieur aan een andere. Iedereen ontvangt in gelijke mate de liefde van God. Dat er maar één menselijk ras is – een feit dat wetenschappelijk vaststaat – betekent dat vooroordelen geen enkele basis hebben. Ieder individu, van welke achtergrond dan ook, kan bijdragen aan een betere wereld.

Liefde voor alle volkeren ter wereld sluit de liefde voor het eigen land niet uit. Maar tomeloos nationalisme en de daarmee samenhangende vooroordelen moeten plaatsmaken voor een bredere loyaliteit: liefde voor de mensheid als geheel. “Laat geen mens er zich op beroemen dat hij zijn land lief heeft”, zegt Bahá'u'lláh, “laat hij zich er liever op beroemen dat hij zijn medemens liefheeft.”

Gelijkwaardigheid van man en vrouw

Een andere voorwaarde voor een verenigde wereld is het bereiken van volledige gelijkwaardigheid tussen vrouwen en mannen. Er zijn geen morele, praktische of biologische redenen om die gelijkwaardigheid tegen te spreken. Vooroordelen op basis van gender leiden tot onrechtvaardigheden tegenover vrouwen en bevorderen schadelijk gedrag bij mannen, wat vanuit de thuissituatie wordt meegenomen naar de werkomgeving, naar het economische en politieke leven en uiteindelijk naar relaties tussen landen.

“God is ons aller Herder en wij zijn Zijn kudde. Er zijn niet vele rassen. Er is slechts één ras.”

— ‘Abdu’l-Bahá

Eén zich ontvouwende religie

“Dit is het onveranderlijke Geloof van God, eeuwig in het verleden, eeuwig in de toekomst.”

— Bahá'u'lláh

De religies van de wereld zijn gesticht door de opeenvolgende Manifestaties van God. Elke religie komt voort uit God en is geschikt voor de tijd en plaats waarin deze is geopenbaard. In essentie is de religie van God één en ontvouwt deze zich door de tijd heen.

Het is de kracht van religies om mensen met al hun inspanningen tot adembenemende prestaties te inspireren en om bij hun volgelingen buitengewone kwaliteiten op te roepen, zoals heldendom, zelfopoffering en zelfdiscipline. Uit religies komen universele wetgeving en institutionele systemen voort die mensen in staat stellen samen te leven in maatschappijen die steeds groter en complexer van aard zijn.

In de loop van de geschiedenis was religieuze strijd echter de oorzaak van talloze oorlogen en conflicten. Vaak stond dit de vooruitgang in de weg. Dat in naam van religie mensen worden uiteengedreven en tegen elkaar worden opgezet, is in strijd met de ware aard en het doel ervan. *“Als religie een oorzaak van afkeer, haat en verdeeldheid wordt, dan is het beter om geen religie te hebben, en zich terugtrekken uit zo’n religie*

zou een echt religieuze daad zijn,” zegt ‘Abdu’l-Bahá. *“Elke religie die geen oorzaak van liefde en eenheid is, is geen religie.”*

Als alle grote religies afkomstig zijn van dezelfde God en in essentie als één kunnen worden gezien, hoe kunnen we dan hun verschillen begrijpen, met name wat betreft de manier waarop ze in praktijk worden gebracht? Bahá'u'llah legt uit dat de Stichters van de wereldreligies kunnen worden gezien als deskundige artsen. Ieder van Hen heeft een centrale boodschap, doorgrondt het lichaam van de mensheid en kan de juiste geneesmiddelen voorschrijven tegen de kwalen waar de wereld op het moment en de plaats van Zijn verschijnen aan lijdt.

De missie van Bahá'u'lláh – Gods Boodschapper voor deze tijd – is de volkeren wereldwijd geestelijk opnieuw te laten ontwaken en te verenigen. Bahá'u'lláh's leringen spreken van vrede als *“het hoogste doel van de hele mensheid”* en bevatten geestelijke principes die de mensheid naar deze universele, duurzame vrede zullen leiden. Alle voorgaande Manifestaties van God hebben deze grote vrede beloofd.

Progressieve openbaring

Als we God vergelijken met de onbenaderbare verzengende zon, dan zijn de goddelijke Manifestaties als spiegels die het licht van God in volmaakte staat naar de mensen weerkaatsen.

Door deze Manifestaties hebben we onze kennis van God ontwikkeld, net als de geestelijke, intellectuele en morele capaciteiten van de mensheid. De Goddelijke Opvoeders verschijnen op verschillende plaatsen in de wereld en op verschillende momenten, met leringen die op dat moment en op die plek essentieel zijn voor de menselijke ontwikkeling.

Hoewel elke Manifestatie een eigen persoonlijkheid en een bepaalde boodschap heeft, delen ze een door God vastgesteld doel: het opvoeden van alle mensen, het verfijnen van hun karakter en alle geschapen dingen met gratie bekleden.

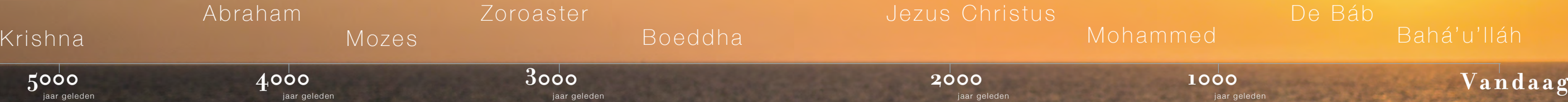
Hoewel veel namen en leringen van de Manifestaties gedurende de geschiedenis verloren zijn geraakt, weten we van sommigen van Hen iets over Hun leven en leringen. Onder Hen zijn Krishna, Abraham, Mozes, Zoroaster, Boeddha, Jezus Christus, Mohammed en, meer recent, de Báb en Bahá'u'lláh.

Met de komst van elke Manifestatie komen geestelijke krachten vrij die gaandeweg steeds meer doordringen in menselijke aangelegenheden. Zij geven de belangrijkste impuls aan de verdere ontwikkeling van het bewustzijn en van de maatschappij.

Dit proces, waarin de Manifestaties van God doorlopend hebben voorzien in richtlijnen die nodig zijn voor de sociale en geestelijke evolutie van de mensheid, staat bekend als “progressieve openbaring”. Bahá'u'lláh verklaarde duidelijk dat na het verstrijken van minstens duizend jaar een andere Manifestatie van God zal verschijnen.

“De Openbaring van God kan vergeleken worden met de zon. Hoe vaak hij ook opgaat, er is slechts één zon, en het leven van alle dingen hangt daarvan af.”

— De Báb

Harmonie tussen religie en wetenschap

Een van de basisprincipes van het Bahá'í-geloof is de harmonie tussen wetenschap en religie. De bahá'í-leringen stellen dat – net zoals de wetenschap één groot, samenhangend kennissysteem vormt dat zich in de loop van eeuwen en millennia heeft ontwikkeld – er op het diepste niveau één gemeenschappelijke religie is, die van tijd tot tijd wordt vernieuwd, in overeenstemming met de sociale evolutie van de mensheid. Samen vormen wetenschap en religie een tweeledig kennissysteem dat de beschaving voortstuwt.

‘Abdu’l-Bahá beschrijft wetenschap als de “meest nobele” van alle deugden en “de ontdekker van alle dingen”. Als evoluerend kennissysteem heeft wetenschap de mensheid geleidelijk in staat gesteld om feiten en vermoedens van elkaar te scheiden en de fysieke en sociale realiteit steeds beter te begrijpen. De diepgaande ontwikkeling van wetenschappelijke mogelijkheden – het observeren, meten en nauwgezet testen van ideeën – heeft een revolutie teweeggebracht in menselijke aangelegenheden. Het stelde ons in staat een samenhangend begrip op te bouwen van wetten en processen die bepalend zijn in de wereld van de natuur. Wetenschappelijke prestaties zijn in de afgelopen twee eeuwen in een stroomversnelling geraakt, wat heeft geleid tot ontdekkingen en technologieën die twee eeuwen geleden nog onvoorstelbaar waren. Toch is wetenschap, zonder de morele en ethische grondregels zoals ingevoerd door religie,

kwetsbaar geworden voor materialistische krachten en belangen waardoor ze schadelijke richtingen zou kunnen inslaan.

Gedurende de menselijke geschiedenis heeft religie bij talloze mensen het vermogen aangekweekt om lief te hebben, vrijgevig te zijn, anderen te helpen, vergeving te schenken, op God te vertrouwen en om offers te brengen voor het algemeen belang. Complete beschavingen zijn gefundeerd op de morele en geestelijke inzichten die de grote geestelijke lichtbronnen – de Manifestaties van God – hebben geschonken aan de wereld. Uiteindelijk is de inspiratie die deze Stichters van de wereldreligies teweeg hebben gebracht van het grootste belang geweest in de opvoeding van het menselijk karakter.

Volgens de bahá'í-leringen is echter niet alles wat als religie wordt aangeduid hiermee in overeenstemming: ware religie is een bron van eenheid; ware religie is in harmonie met wetenschap. Zonder wetenschappelijke inzichten en rationeel denken valt religie ten prooi aan bijgeloof en blinde imitatie van het verleden en verliest ze haar vitaliserende kracht. Als dit gebeurt, neemt de invloed van religie af. Hoewel ze niet hetzelfde zijn, gaat religie, net als wetenschap in de loop van de tijd vooruit en ontwikkelt zij zich. Vanuit het perspectief van de bahá'í-leringen, vindt deze ontwikkeling plaats door de periodieke vernieuwing van religie met de komst van een nieuwe Manifestatie van God.

‘Abdu’l-Bahá zegt:

“Neem zorgvuldig waar hoe alle dingen in deze bestaanswereld steeds moeten worden vernieuwd. Kijk naar de materiële wereld om u heen, zie hoe deze nu is vernieuwd. De gedachten zijn veranderd, de levenswijzen zijn herzien, de wetenschappen en kunsten tonen nieuw elan, ontdekkingen en uitvindingen zijn nieuw, opvattingen zijn nieuw. Hoe zou een zo vitale kracht als religie – die borg staat voor de grote ontwikkelingen van de mensheid, en juist het middel is tot het verkrijgen van eeuwig leven, oneindige uitmuntendheid bevordert en het licht van beide werelden is – dan niet vernieuwd kunnen worden?”

Bahá'ís geloven dat religie en wetenschap elkaar als twee kennissystemen aanvullen in het streven naar zinvolle sociale transformatie en het oplossen van huidige problemen voor de mensheid. Over de hele wereld leren bahá'í-gemeenschappen hoe ze kennis over de geestelijke werkelijkheid in praktijk kunnen brengen. Samen met wetenschappelijke inzichten verhoogt zulke kennis het vermogen van individuen, instellingen en gemeenschappen om ware voorvechters te worden in het voortschrijden van de beschaving.

Volgens de bahá'í-geschriften kan de mensheid zich bevrijden van onwetend-

De aanwijzing van Bahá'u'lláh over bahá'í-tempels om [“ze zo volmaakt als mogelijk te maken”] heeft geïnspireerd tot innovaties in architectuur, ontwerp en techniek. Het Huis van Aanbidding voor Zuid-Amerika, dat in oktober 2016 bij Santiago, Chili, werd voltooid, vereiste de ontwikkeling van een nieuwe aanpak voor het gieten van glas om negen vleugelachtige omhulsels te creëren, die zo sterk zijn als steen en toch de doorschijnende eigenschappen van glas hebben.

heid en passiviteit door rekening te houden met de materiële en geestelijke aspecten van het leven en aandacht te geven aan zowel wetenschappelijke als geestelijke kennis. Zo kan de volledige schakering van de mogelijkheden van de mens worden aangeboord en vrijgemaakt voor de vooruitgang van het individu en de maatschappij.

“Religie en wetenschap zijn de twee vleugels waarop het verstand van de mens omhoog kan wieken, waarmee de mensenziel vooruit kan gaan.”

— ‘Abdu’l-Bahá

De eeuwige reis van de ziel

“De ziel is een teken Gods, een hemels juweel, waarvan de geleerdsten onder de mensen niet in staat zijn de realiteit te begrijpen en welks mysterie geen verstand, hoe scherpzinnig ook, ooit zal kunnen ontrafelen.”

— Bahá'u'lláh

Bahá'u'lláh bevestigde dat elk mens een eigen, rationele ziel heeft die het ware zelf vormt. De ziel heeft haar oorsprong in de geestelijke werelden van God. Ze is geschapen naar het beeld en gelijkenis van God, wat betekent dat ze in staat is om goddelijke kwaliteiten en hemelse eigenschappen te verwerven. De individuele ziel begint haar verbinding met de mens op het moment van de conceptie, maar deze verbinding is niet materieel; de ziel gaat het lichaam niet in of uit, ook neemt ze geen fysieke ruimte in.

De ziel maakt zichzelf kenbaar door middel van het verstandelijk vermogen en de karaktereigenschappen die kenmerkend zijn voor elk individu. Uitdrukkingen van de ziel zijn liefde en mededogen, geloof en moed, rationeel denken en verbeelding, en vergelijkbare kwaliteiten die niet volledig kunnen worden verklaard door naar de mens te kijken als een dier of een geavanceerde organische machine.

Onze ziel wordt gevoed door gebed. Zoals in de bahá'í-geschriften staat:

“Want de kern van religieus geloven is dat mystieke gevoel dat de mens met God verbindt. Deze staat van geestelijke verbondenheid kan tot stand worden gebracht en worden onderhouden door middel van gebed en meditatie... Het Bahá'í-geloof is daarom, net als alle andere goddelijke religies, fundamenteel mystiek van aard. Het voornaamste doel ervan is de ontwikkeling van het individu en de samenleving, door het verwerven van geestelijke deugden en vermogens. Eerst moet de ziel van de mens gevoed worden. En gebed voorziet het beste in deze geestelijke voeding.” Wanneer iemand sterft keert het lichaam terug naar

de wereld van het stof, terwijl de ziel zich verder ontwikkelt in de richting van God. Bahá'u'lláh schreef dat de ziel *“de tekenen van God en Zijn eigenschappen zal manifesteren en Zijn liefdevolle goedheid en overvloed zal openbaren.”*

De precieze aard van het hiernamaals blijft een mysterie. *“De aard van de ziel na de dood kan nooit worden beschreven”*, schrijft Bahá'u'lláh. De hemel kan worden begrepen als een staat van relatieve nabijheid tot God; de hel als een staat van afstand tot God. De mate van nabijheid tot God is een natuurlijk gevolg van iemands inspanningen om zich geestelijk te ontwikkelen en is ook afhankelijk van de

genade van God. Het volgende leven binnengaan kan grote vreugde brengen.

Bahá'u'lláh vergelijkt de dood met het geboorteprocés. Hij legt uit: *“De wereld hierna verschilt net zo van deze wereld als deze wereld verschilt van die van het kind in de moederschoot.”* Net zoals in de baarmoeder de eerste fysieke ontwikkeling van een persoon plaatsvindt, biedt de fysieke wereld de randvoorwaarden voor de individuele ziel om zich te ontwikkelen. Tijdens dit aardse, fysieke bestaan kan men de geestelijke kwaliteiten ontwikkelen die nodig zijn in het volgende leven, dat een geestelijk bestaan is.

Een nieuwe kalender: de tijd aanduiden met de eigenschappen van God

Sinds het prille begin van de menselijke geschiedenis is het meten van tijd van essentieel belang geweest bij het organiseren van samenlevingen. Het aannemen van een nieuwe kalender in elk religieus tijdperk symboliseert de kracht van goddelijke openbaring om de menselijke perceptie van de materiële, sociale en geestelijke werkelijkheid te hervormen. Met de nieuwe jaartelling worden heilige momenten onderscheiden, wordt de plaats van de mensheid in tijd en ruimte opnieuw gedefinieerd en het levensritme vernieuwd.

Het Bahá'í-geloof heeft een eigen kalender: de Badí'-kalender. In 2015 werden de definitieve bepalingen hiervan wereldwijd aangenomen. De Badí'-kalender is een zonnekalender van negentien maanden die elk negentien dagen beslaan. Het zonnejaar wordt afgerond met vier of vijf schrikkel dagen. Deze feestelijke dagen, bekend als Ayyám-i-Há, staan in het teken van het geven van cadeaus, en liefdadigheid. Ze gaan vooraf aan een vastenmaand, die wordt ervaren als de geestelijke voorbereiding op het nieuwe jaar. Het bahá'í-nieuwjaar, Naw-Rúz genoemd, valt samen met de eerste lentedag op het noordelijk halfrond; de lente-equinox.

Elk van de dagen, maanden, jaren en cycli van de Badí'-kalender is vernoemd naar een goddelijke eigenschap, zoals Schoonheid, Barmhartigheid of Pracht. Negen dagen, waarop historische gebeurtenissen van het geloof worden herdacht, zijn aangeduid als heilige dagen.

Maanden

1	PRACHT <i>Bahá</i>
2	HEERLIJKHEID <i>Jalál</i>
3	SCHOONHEID <i>Jamál</i>
4	GROOTHEID <i>'Azamat</i>
5	LICHT <i>Núr</i>
6	BARMHARTIGHEID <i>Rahmat</i>
7	WOORDEN <i>Kalimát</i>
8	VOLMAAKTHEID <i>Kamál</i>
9	NAMEN <i>Asmá'</i>
10	MACHT <i>'Izzat</i>
11	WIL <i>Mashíyyat</i>
12	KENNIS <i>'Ilm '</i>
13	KRACHT <i>Qudrat</i>
14	SPRAAK <i>Qawl</i>
15	VRAGEN <i>Masá'il</i>
16	EER <i>Sharaf</i>
17	SOEVEREINITEIT <i>Sultán</i>
18	HEERSCHAPPIJ <i>Mulk</i>
SCHRIKKELDAGEN <i>Ayyám-i-Há</i>	
19	VERHEVENHEID <i>'Alá'</i>

EEN SELECTIE UIT DE GESCHRIFTEN VAN

BAHÁ'U'LLÁH OVER DE AARD VAN DE MENS

“Het doel van God met de schepping van de mens was en zal altijd zijn, hem in staat te stellen zijn Schepper te kennen en Zijn tegenwoordigheid te bereiken.”

“Op de diepste werkelijkheid van ieder geschapen ding heeft Hij het licht van één Zijner namen laten schijnen en het ontvankelijk gemaakt voor de heerlijkheid van één van Zijn hoedanigheden. Op de wezenlijkheid van de mens echter richtte Hij de glans van al Zijn namen en hoedanigheden en maakte hem tot een spiegel van Zijn eigen wezen. Uit al het geschapene werd alleen de mens voor zulk een grote gunst, zulk een blijvende milddadigheid uitgekozen.”

“Na de wereld en al hetgeen erin leeft en beweegt te hebben geschapen, verkoos Hij door de rechtstreekse werking van Zijn onbeperkte en soevereine Wil de mens te onderscheiden door hem het unieke vermogen te verlenen, Hem te kennen en lief te hebben - een vermogen dat beschouwd moet worden als de bezielende kracht, het voornaamste doel en de grondslag van de gehele schepping.”

“Deze krachten waarmee de Dagster van goddelijke milddadigheid en de Bron van hemelse leiding de wezenlijkheid van de mens heeft begiftigd, liggen evenwel in hem verborgen gelijk de vlam in de kaars verborgen is en de lichtstralen potentieel in de lamp aanwezig zijn.”

“Weet waarlijk dat de ziel na gescheiden te zijn van het lichaam zich verder ontwikkelt tot zij de nabijheid van God bereikt, in een staat en toestand die noch het verloop van jaren en eeuwen noch de veranderingen en wisselvalligheden van deze wereld kunnen wijzigen. De ziel zal voortbestaan zo lang als het Koninkrijk van God, Zijn soevereiniteit, Zijn heerschappij en macht duren. Zij zal de tekenen en eigenschappen van God manifesteren en Zijn goedertierenheid en milddadigheid openbaren.”

“Verborgen in Mijn onheuglijk bestaan en in de aloude eeuwigheid van Mijn wezen wist Ik dat Ik u liefhad; daarom schiep Ik u, legde Mijn gelijkenis in u en openbaarde u Mijn schoonheid.”

“Ik had uw schepping lief, daarom schiep Ik u. Heb Mij dus lief, dat Ik uw naam kan noemen en uw ziel kan vervullen met de geest des levens.”

“Edel schiep Ik u, toch hebt gij uzelf verlaagd. Verhef u tot datgene waarvoor gij werd geschapen.”

“Gij zult verhinderd worden Mij lief te hebben en de mensen zullen in verwarring raken, wanneer zij Mijn naam noemen. Want het verstand kan Mij niet begrijpen, noch het hart Mij bevatten.”

“Gij zijt Mijn rijk en Mijn rijk vergaat niet, waarom vreest gij uw ondergang? Gij zijt Mijn licht en Mijn licht zal nimmer worden gedoofd, waarom vreest gij uw uitdoving? Gij zijt Mijn glorie en Mijn glorie verbleekt niet. Gij zijt Mijn kleed en Mijn kleed zal nimmer verslijten. Volhard in uw liefde voor Mij, dat gij Mij kunt vinden in het rijk van heerlijkheid.”

“Het meest geliefde in Mijn ogen is rechtvaardigheid. Keer u niet van haar af indien gij Mij begeert, en veronachtzaam haar niet, zodat Ik u Mijn vertrouwen kan schenken. Met haar hulp zult gij met uw eigen ogen zien en niet door de ogen van anderen, uit eigen kennis weten en niet door de kennis van uw naaste. Overweeg in uw hart hoe het u betaamt te zijn. Waarlijk, rechtvaardigheid is Mijn gave aan u en het teken van Mijn goedertierenheid. Houd dit voor ogen.”

A group of children in a rural setting holding hands in a circle, with a girl in a light green dress in the foreground smiling. The background shows a building with a corrugated metal roof and lush greenery.

Geloof *in actie*

In de bahá'í-leringen zijn het verfijnen van het karakter en het dienstbaar zijn aan de mensheid met elkaar verweven. Dit tweeledige morele doel helpt om de inspanningen van bahá'ís op alle gebieden van het leven vorm te geven.

“We dienen onophoudelijk en zonder rust te streven naar het verwezenlijken van de ontwikkeling van de geestelijke aard van de mens en ons met onvermoeibare energie in te spannen om de mensheid dichterbij de nobele rang van zijn ware en voorbestemde aard te brengen.”

— ‘Abdu’l-Bahá

Karakter en gedrag

Centraal in onze geestelijke reis staat de ontwikkeling van kwaliteiten die helpen om dichterbij God te komen. In deze wereld moeten we ons gedrag doorlopend verfijnen, zodat we die kwaliteiten kunnen aanleren. Daarmee weerspiegelt ons handelen steeds meer de verhevenheid en integriteit die eigen zijn aan ieder mens. Laten we de kennis van God in onze geest en ons hart groeien, dan komen de kwaliteiten van onze hogere natuur tot bloei. Wat tot verhevenheid leidt en wat ons verlaagt, kunnen we steeds duidelijker onderscheiden.

In elke ontwikkelingsfase waarin de mensheid zich bevindt geeft iedere Manifestatie van God, als Goddelijke opvoeder, nieuwe wetten die de geestelijke en sociale aspecten van het leven reguleren. Bahá’u’lláh openbaarde wetten voor persoonlijk gedrag op gebieden als gebed, vasten, huwelijk en het vermijden van alcohol en drugs. Hij veroordeelt roddel, wijst op het belang van het uitoefenen van een vak of beroep en van het opvoeden van kinderen. Hij benadrukt de deugden van waarheidsgetrouwheid, betrouwbaarheid, gastvrijheid, hoffelijkheid, beleefdheid, verdraagzaamheid, eerlijkheid en rechtvaardigheid.

Bahá’ís zien goddelijke wetten niet als een eenvoudige lijst van do’s en don’ts. Liever richten zij zich op de transformerende kracht van Bahá’u’lláh’s leringen, die vreugde brengt, het karakter verfijnt en de samenleving vernieuwt.

Een geestelijk pad bewandelen

De bahá’í-leringen benadrukken dat ieder mens verantwoordelijk is voor zijn eigen geestelijke ontwikkeling. Het Bahá’í-geloof kent geen geestelijkheid. De bahá’ís vormen geen gemeenschap met een voorganger. Ook worden de gelovigen niet geleid door geleerden die de geschriften interpreteren.

Terwijl de bahá’í-instellingen leiding en steun bieden en bahá’í-gemeenschap een bron van liefde en bemoediging is, ligt de verantwoordelijkheid voor de omgang met het Woord van God en voor geestelijke groei bij ieder individu zelf.

Het is bahá’ís eigen geworden om de reis van het individu te beschrijven als een pad van dienstbaarheid aan God. Een pad dat openligt voor de gehele mensheid, om samen te werken aan een betere wereld. Bepaalde aspecten hierin spreken voor zich: dat het nadelig is om uitsluitend op jezelf gericht te zijn; dat je het pad samen met anderen bewandelt, waarbij iedereen liefde, hulp en bemoediging aan elkaar geeft en ook zelf ontvangt; dat je je best doet om niet hoogmoedig te zijn en dat nederigheid een vereiste is om vooruitgang te boeken. Niemand die dit geestelijke pad bewandelt, kan aanspraak maken op volmaaktheid.

Consultatie: gezamenlijke besluitvorming

Consultatie is een methode die bahá’ís toepassen om in samenspraak en zonder conflict aan eenheid te werken en besluiten te nemen. Het wordt gezien als een gezamenlijke zoektocht naar waarheid. Consultatie betekent respect tonen voor elkaars zienswijzen, in een sfeer van liefdevolle, openhartige en vriendelijke aanmoediging. De bezieling ervan ligt in onbaatzuchtigheid, wat betekent dat niemand zich een idee kan toe-eigenen. Eenmaal geopperd, behoort het idee aan de groep.

Leden van gekozen bahá’í-instellingen, echtparen, families, en andere groepen, passen consultatie toe om besluiten te nemen of om tot een diepgaander begrip van een vraag te komen. Elke groep die overeenstemming wil bereiken én de eenheid wil versterken, kan door consultatie tot nieuwe inzichten komen. Consultatie verheft noch meningen tot feiten, noch definieert

zij de waarheid als een compromis tussen tegengestelde belangengroepen.

Wanneer een gekozen bahá’í-instelling niet tot een unaniem besluit komt, kan worden gestemd. Alle deelnemers aan de consultatie steunen daarna van harte de uitvoering van het besluit, ongeacht hun oorspronkelijke standpunt. Zonder aanhoudende “oppositie” zal de wijsheid van het besluit snel duidelijk worden en kan de zaak zo nodig worden heroverwogen.

De idealen van consultatie vragen om een voortdurende ontwikkeling van persoonlijke kwaliteiten in luisteren, bezinnen en expressie. In de woorden van Bahá’u’lláh:

“De hemel van goddelijke wijsheid is verlicht door de twee hemellichten van consultatie en mededogen. Beraadslaag tezamen in alle aangelegenheden, aangezien consultatie het lichtbaken is dat de weg wijst en de schenker is van begrip.”

“Laat iedere ochtend beter zijn dan de avond tevoren en iedere volgende dag rijker dan de dag van gisteren.”

— Bahá’u’lláh

Gemeenschaps- opbouw vol bezieling

Overal ter wereld zijn mensen van alle leeftijden, geloofsovertuigingen en achtergronden bezig om vanuit de samenbindende leringen van Bahá'u'lláh gemeenschappen te vormen.

Kinderen, jongeren en volwassenen doorlopen hun persoonlijke geestelijke ontwikkeling aan de hand van studie en gebed, consultatie, actie en reflectie. Samen verkennen zij geestelijke concepten en passen deze in hun eigen omgeving toe. Hun dienstbaarheid groeit en ook in complexe situaties kunnen ze gezamenlijk tot actie komen. Hun eigen transformatie en die van de samenleving gaan hand in hand.

Gebedsbijeenkomst in het Huis van Aanbidding in New Delhi, India.

Geestelijk leven

De geest van vriendschap en harmonie die mensen met elkaar verbindt, wordt versterkt door te bidden. Bahá'ís zien dagelijks gebed als essentieel voor geestelijke groei, net zoals voedsel essentieel is voor het lichaam. Door te bidden prijzen we God, geven we uitdrukking aan onze liefde voor Hem of vragen we om hulp of inzicht.

De geschriften van de Báb, Bahá'u'lláh en 'Abdu'l-Bahá bevatten vele mooie, expressieve en geestelijk krachtige gebeden die zowel individueel als op religieuze bijeenkomsten worden gezegd.

Bahá'ís komen geregeld met hun vrienden en burens samen om te bidden. Dit gebeurt bijvoorbeeld in buurthuizen of bij elkaar thuis. Tijdens de gebedsbijeenkomsten wordt in een informele en respectvolle sfeer gelezen uit de heilige geschriften van alle wereldgodsdiensten. Ook klinkt er vaak mooie muziek of wordt er met elkaar gezongen. Er vinden geen rituelen plaats; iedereen is deelnemer zonder een speciale rol. Deze eenvoudige bijeenkomsten brengen mensen van allerlei achtergronden en geloofsovertuigingen samen in gebed. Het saamhorigheidsgevoel dat eruit voortkomt, heeft een onmiskenbare uitwerking op de directe omgeving.

“Kom tezamen in uiterste vreugde en kameraadschap en reciteer de door de genadevolle Heer geopenbaarde verzen. Als gij dit doet zullen de deuren tot ware kennis voor uw innerlijke wezen worden geopend en gij zult uw ziel begiftigd weten met standvastigheid en uw hart vervuld van stralende vreugde.”

— Bahá'u'lláh

“Naarmate iemand de gewoonte ontwikkelt om het Scheppende Woord te bestuderen en diep te overdenken, openbaart dat transformatieproces zich in iemands vermogen om zijn begrip van diepgaande concepten uit te drukken en om de geestelijke werkelijkheid te verkennen in betekenisvolle gesprekken.”

—Het Universele Huis van Gerechtigheid

Het trainingsinstituut

De woorden van de Manifestaties van God in de heilige geschriften van de wereld hebben een scheppende en transformeren-de invloed op de ziel van de mens. Wie zich hierin verdiept, individueel of groepsgewijs, ondergaat een transformatie. Er komen geestelijke en morele krachten vrij die uitdrukking vinden in nieuwe sociale structuren. Ze blazen instellingen nieuw leven in en leiden tot een bruisend gemeen-schapsleven. Een proces van persoonlijke en sociale transformatie begint met het diepgaand overdenken van het Scheppen-de Woord, samen met het ontplooiën van activiteiten die de mensheid ten goede komen. Om deze processen systematisch te bevorderen en de deelname van steeds grotere aantallen mensen mogelijk te maken, werd het concept van het “trainingsinstituut” in het midden van de jaren negentig wereldwijd overgenomen.

Om de aard van het trainingsinstituut te begrijpen kan dit het beste worden gezien als een proces waarbij vrienden voortdu-rend met elkaar in gesprek zijn, op elke plek waar zij elkaar ontmoeten: in buurten en dorpen, op scholen, universiteiten en op de werkvloer. Het trainingsinstituut verschaft met educatief materiaal de brandstof die nodig is om dit gesprek op gang te houden.

De basiselementen ervan bestaan uit een leerkring, een begeleider en lesmateriaal, gebaseerd op de bahá’í-geschriften. Hierin worden de geestelijke inzichten en kennis gedeeld die gaandeweg zijn opgedaan in het toepassen van de leringen van Bahá’u’lláh in de praktijk.

Leerkringen

Een leerkring bestaat uit een kleine groep mensen die bijvoorbeeld eens per week voor een paar uur bij elkaar komt. Meestal gebeurt dit bij een van hen thuis. Ze bestuderen lesmateriaal over een bepaald thema, met daarin passages uit de bahá’í-geschriften en met het oog op hoe dit toepasbaar is in je omgeving. Aan de orde komt bijvoorbeeld de vraag hoe we mensen kunnen laten ervaren wat de kracht is van gebed; hoe we vriendschapsbanden kunnen versterken waarbij mensen met uiteenlopende achtergronden betekenisvol met elkaar omgaan, hoe we de opvoeding van kinderen kunnen laten samenvloeien met het leven in de buurt, hoe we jonge mensen kunnen helpen bij het ontwikkelen van hun intellectuele en geestelijke vermo-gens en hoe binnen gezinnen een dynamiek kan ontstaan die als voedingsbodem werkt voor materiële en geestelijke welvaart.

Het lesmateriaal en de ondersteuning door de bahá’í-instellingen moedigen de deelnemers, oud en jong, aan om zich dienstbaar op te stellen. Zij merken dat zij hun omgeving positief kunnen

beïnvloeden. Daarbij ondervinden steeds meer mensen hoe via individuele en collectieve transfor-matie een hechte gemeenschap ontstaat, met in het hart ervan dienstbaarheid en aanbidding.

Een keuze uit de reeks cursussen van het Trainingsinstituut, gericht op de vaardigheid een pad van dienstbaarheid te bewandelen.

Bespiegelingen over het leven van de geest

Het Scheppende Woord, de aard van het gebed en het mysterie van het leven na de dood.

Opstaan om te dienen

Het pad van dienstbaarheid en de essentiële kenmerken van het gemeenschapsleven.

Kinderklassen geven

De transformerende werking van de geestelijke opvoeding van kinderen.

De jeugd bekrachtigen

De geestelijke bekrachtiging van tieners in de leeftijd van 12 tot 15 jaar.

Samen het pad van dienstbaarheid bewandelen

Het opleiden van begeleiders die anderen helpen om de reeks cursussen te doorlopen.

Levendige gemeen-schappen opbouwen

Elkaar vergezellen op een pad van dienstbaarheid en consultatie.

“Het licht van een goed karakter overtreft het licht van de zon.”

— BAHÁ'U'LLÁH

Jongeren

Al sinds het vroege begin van de bahá'í-geschiedenis spelen jongeren een belangrijke rol. De Báb was nog maar 25 jaar oud toen Hij Zijn boodschap verkondigde en veel van Zijn volgelingen waren in de bloei van hun leven toen ze Zijn leer omarmden.

Ook liepen jongeren voorop in het uitdragen van de boodschap van Bahá'u'lláh en de verspreiding ervan. De bahá'í-leringen moedigen jongeren aan om deze dynamische periode van hun leven te zien als een tijd om beslissende bijdragen te leveren aan hun gemeenschappen.

Van nature hebben jonge mensen de energie, het idealisme en het verlangen om de wereld te verbeteren. Hun sociale achtergrond speelt hierin geen rol. Ze kunnen leren naar hun omgeving te kijken - de familie, leeftijdsgenoten, school, de werkplek, de media, de gemeenschap - en de sociale krachten leren herkennen die er een rol spelen. Hun gedrevenheid om de waarheid te ontdekken, hun honger naar kennis en hun zucht naar schoonheid,

stimuleren jongeren om de mensheid te dienen. Tegengestelde krachten zoals materialisme en egoïsme geven hun een vervormde kijk op de wereld en staan individuele en collectieve groei in de weg.

Doorgaans zijn jongeren met van alles tegelijk bezig zoals onderwijs, werk, vrije tijd, geestelijk leven en fysieke gezondheid. Dat kost veel tijd en energie. Wanneer ze hun leven niet als een samenhangend geheel benaderen, kan dit leiden tot angst en verwarring. Echter, door onbaatzuchtige dienstbaarheid kunnen jongeren leren een leven te leiden waarin deze verschillende aspecten elkaar steeds meer aanvullen. Als het ze lukt om gedragspatronen te ontwikkelen waarin geestelijke en materiële behoeften in balans zijn, ontdekken zij zowel persoonlijke groei als zingeving.

Door de ontwikkeling van geestelijke waarneming, uitdrukkingskracht en een moreel kader kunnen jongeren een leven leiden dat vrij is van tegenstrijdigheden en kunnen zij bijdragen aan een steeds verdergaande beschaving.

Het geestelijk bekrachtigingsprogramma voor de jeugd

Het geestelijk bekrachtigingsprogramma motiveert de jeugd (12-15 jaar) wereldwijd om samen te werken met ouders en gemeenschapsleden, om bij te dragen aan het welzijn in hun buurt en de samenleving als geheel.

Het programma is gebaseerd op de gedachte dat zowel de intellectuele als geestelijke ontwikkeling van jonge mensen moet worden aangesproken om hen te helpen hun volle vermogen te benutten. Hoewel inspiratie wordt geput uit de bahá'í-geschriften, is het lesmateriaal niet vergelijkbaar met religieus onderricht. Het is een bevestiging van het idee dat jonge mensen een vitale rol spelen in de vooruitgang van hun gemeenschappen.

Elke jeugdgroep heeft een begeleider, doorgaans een jongvolwassene die eerder zelf de jeugdgroep heeft doorlopen. Het doel van de jeugdgroep is geestelijke kwaliteiten en intellectuele vermogens te

ontwikkelen, en de capaciteit om iets voor de maatschappij te betekenen. In wekelijkse bijeenkomsten bestuderen de deelnemers met de begeleider het lesmateriaal, waarin morele en geestelijke concepten centraal staan. Ze praten erover hoe ze in een complexe wereld hun weg kunnen vinden, leren om te gaan met negatieve invloeden en ontdekken hoe zij kunnen bijdragen aan sociale vooruitgang. Ze voeren betekenisvolle gesprekken, ontdekken hoe zij zich d.m.v. drama, spel en beeldende kunst kunnen uitdrukken en ze voeren dienstbaarheidsprojecten uit. Dit alles helpt hen een sterke morele identiteit te ontwikkelen.

Begeleiders helpen de jeugd zich bewust te worden van hun potentieel, hun energie te richten en hun talent om anderen te helpen te ontwikkelen. Daarbij merken de begeleiders dat het bekrachtigingsprogramma niet alleen impact heeft op de jonge mensen die ze helpen, maar ook op hun eigen leven.

Gezinnen en kinderen

Bahá'ís zien het gezin als kern van de menselijke samenleving en het gezinsleven als de voornaamste plaats voor het ontwikkelen van waarden en capaciteiten die essentieel zijn voor een betere maatschappij. In een wereld waarin kinderlijke vreugde en onschuld gemakkelijk kunnen worden overschaduwd door materialisme is een morele en geestelijke opvoeding uiterst belangrijk.

Het bahá'í-ideaal is een gezinsleven dat liefde en respect tussen ouders en kinderen aankweekt, en dat consultatie en eensgezindheid bij nemen van beslissingen aanmoedigt.

De leringen benadrukken hoe belangrijk het opleiden van vrouwen en meisjes is, zowel voor hun eigen ontwikkeling als vanwege het feit dat met goed opgeleide moeders de positieve invloed van kennis zo effectief en snel mogelijk in de samenleving wordt verspreid.

Uiteindelijk is het doel dat kinderen opgroeien zonder vooroordelen, zien dat de mensheid één is en waardering hebben voor de aangeboren waardigheid en edelheid van ieder mens. In Zijn geschriften roept Bahá'u'lláh ons op om elkaar te zien als *“de vruchten van één boom en de bladeren van één tak”*. Geïnspireerd door deze visie, werken bahá'ís samen met hun burens, vrienden en collega's om programma's aan te bieden voor de geestelijke opvoeding van kinderen.

“Beschouwt de mens als een mijn, rijk aan edelstenen van onschatbare waarde. Alleen opvoeding kan de schatten ervan aan het licht doen komen, en de mensheid in staat stellen daarvan profijt te trekken.”

— Bahá'u'lláh

De koepel van het Huis van Aanbidding van de bahá'ís in Zuid-Amerika is gehuld in licht. De inscriptie helemaal bovenin is een gebed, dat betekent: "O Gij Heerlijkheid der Heerlijkheden!"

Een bijeenkomst bij het Huis van Aanbidding in Samoa (Apia).

Huizen van Aanbidding

Overal ter wereld zijn de Huizen van Aanbidding erop gericht het aanbidden van God te verbinden aan het dienen van de mensheid. Er zijn acht regionale of continentale bahá'í-tempels, gesitueerd in Australië, Chili, Duitsland, India, Panama, Samoa, Oeganda en de Verenigde Staten. Ze staan open voor alle mensen en ontvangen gezamenlijk miljoenen bezoekers per jaar.

Elk Huis van Aanbidding heeft een eigen karakteristieke architectuur, beïnvloed door het plaatselijke landschap en de cultuur. Daarnaast heeft het een paar terugkerende kenmerken: een cirkelvormig ontwerp met negen ingangen voor het verwelkomen van mensen met uiteenlopende achtergronden, een enkele koepel als teken dat er één God is die beschutting biedt aan alle mensen, en prachtige tuinen die eenheid in verscheidenheid weerspiegelen.

Het Bahá'í-geloof kent geen geestelijkheid. In de tempels vinden geen sacramenten, rituelen of preken plaats. Er zijn slechts eenvoudige erediensten die bestaan uit het voordragen en zingen van het Woord van God uit de bahá'í-heilige geschriften en andere wereldreligies.

Elk bahá'í-Huis van Aanbidding vormt het centrale bouwwerk van een instelling die bekend staat als Mashriqu'l-Adhkár, "de Dageraadplaats van het loven van God". In de toekomst zullen ze worden omringd door andere gebouwen die voorzien in uiteenlopende behoeften van de samenleving, zoals ziekenhuizen, universiteiten en andere sociale en humanitaire diensten.

De meeste bahá'í-erediensten vinden nu nog plaats in huiskamers en lokale buurtcentra. Toch is er iets bijzonders gaande, als antwoord op het proces van gemeenschapsofbouw dat wereldwijd in gang is gezet. In sommige landen en gebieden zijn de gemeenschappen al zo vitaal en krachtig, dat hier de eerste nationale en lokale bahá'í-Huizen van Aanbidding verrijzen.

De eerste nationale bahá'í-Huizen van Aanbidding worden gebouwd in de Democratische Republiek Congo en in Papua-Nieuw-Guinea. De eerste lokale tempels krijgen gestalte in Cambodja (Battambang), India (Bihar Sharif), Kenia (Matunda Soy), Colombia (Norte del Cauca) en Vanuatu (Tanna). In meer dan 130 landen zijn locaties gereserveerd voor toekomstige Huizen van Aanbidding.

يَا بَهَائِي

Yá Bahá'u'l-Abhá
"O Gij Heerlijkheid der Heerlijkheden!"

Dit ontwerp is een kalligrafie van de Arabische aanroeping "Yá Bahá'u'l-Abhá", wat "O Gij Heerlijkheid der Heerlijkheden!" betekent. Het staat bekend als "de Grootste Naam", verwijst naar Bahá'u'lláh en is vaak te zien in bahá'í-centra en woonkamers van bahá'ís.

Het ringsteensymbol

Dit ontwerp, meestal het "ringsteensymbol" genoemd, wordt vaak in sieraden gegraveerd en kan op bahá'í-gebouwen voorkomen. Hoewel het symbool een kalligrafie is van het woord 'Bahá' (Arabisch voor "Glorie" of "Pracht"), kan de verticale lijn ervan worden geïnterpreteerd als de Heilige Geest die van God uitgaat naar de mensheid, via Zijn Manifestaties. De twee sterren staan voor de Báb en Bahá'u'lláh.

Negenpuntige ster

Een negenpuntige ster wordt meestal gebruikt als symbool van het Bahá'í-geloof. Het getal negen staat voor eenheid, volmaaktheid en voltooiing.

Australië

Sydney, Australië | Ingewijd 1961

Met uitzicht op de kustlijn van de Stille Oceaan en de stad Sydney is de 'Engel van Sydney' omgeven door de bossen van het Ku-ring-gai Chase National Park.

Zuid-Amerika

Santiago, Chili | Ingewijd 2016

Negen doorschijnende vleugels van speciaal gevormd glas en marmer rijzen op uit de grond. Daardoor lijkt het bouwwerk boven de grote reflecterende bassins te zweven. De tempel ligt aan de voet van het Andesgebergte, boven de stad Santiago.

Europa

Langenhain, Duitsland | Ingewijd 1964

Op een heuvel in de Taunus-regio bij de stad Frankfurt am Main doen de strakke lijnen denken aan de Bauhaus-architectuur.

Indiaas subcontinent

Bahapur, New Delhi, India | Ingewijd 1986

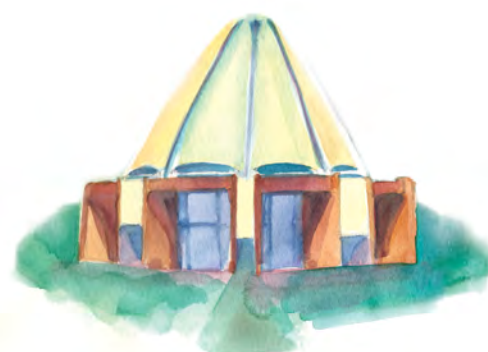
De kenmerkende architectuur van de 'Lotus van Bahapur' is een symbolische weergave van de lotusbloem, een motief dat vaak voorkomt in de hindoeïstische, boeddhistische en islamitische kunst en architectuur.

Midden-Amerika

Panama Stad, Panama | Ingewijd 1972

Met muren die zijn versierd met patronen gelijkend op de Maya en Tolteekse structuren van het schiereiland Yucatán, staat de tempel hoog op een heuvel, met de baai van Panama glinsterend in de verte.

Oceanië

Apia, Samoa | Ingewijd 1984

De architectuur, geïnspireerd op het leven van de bevolking van Samoa en het omringende tropische bladerdak, de eenvoud en de schoonheid harmoniëren met de ligging hoog op een berg buiten de hoofdstad.

Noord-Amerika

Wilmette, Illinois | Ingewijd 1953

Dit wordt als de meest heilige tempel beschouwd, omdat 'Abdu'l-Bahá, de zoon van de Stichter van het Bahá'í-geloof, direct betrokken was bij de planning ervan. In 1912 plaatste Hij tijdens zijn historische verblijf in Noord-Amerika de hoeksteen.

Afrika

Kampala, Oeganda | Ingewijd 1961

De tempel, gebouwd op de Kikaya-heuvel aan de rand van het Victoriameer, is voorzien van wijd uitlopende dakranden en een intens kleurgebruik: een groen betegelde koepel, de buitenzijde in verschillende tinten zandsteenbruin en ramen van gekleurd glas.

Een leven van vrijgevigheid

Het doel van ons leven is om God te erkennen, lief te hebben en dicht bij Hem te komen. Dit streven we na door bijvoorbeeld goddelijke eigenschappen te verwerven, zoals liefde, mededogen, vrijgevigheid, rechtvaardigheid en barmhartigheid. Onze hoogste bestemming is dienstbaar te zijn en onze liefde en compassie aan anderen te schenken. In de praktijk betekent dit dat we ruimhartig onze tijd, energie, kennis en financiële middelen ter beschikking stellen. De impuls om te geven komt voort uit de dankbaarheid en liefde voor God. Naarmate deze dankbaarheid en liefde ons hart vult, wordt vrijgevigheid het kenmerk van ons gedrag. Als we dienstbaar zijn aan anderen uit liefde voor God zijn we niet op zoek naar erkenning of beloning, noch zijn we bang voor straf. Een leven van dienstbaarheid aan de mensheid gaat samen met nederigheid en onthechting, in plaats van eigenbelang en uiterlijk vertoon.

De mensheid dienen

Bahá'ís streven ernaar volledig onderdeel te zijn van de samenleving. Schouder aan schouder werken zij met allerlei groepen samen om bij te dragen aan de sociale, materiële en geestelijke vooruitgang van de maatschappij. Hoe verschillend hun inspanningen ook zijn, de motivatie van bahá'ís om deel te nemen is gericht op het algemeen belang en komt voort uit de behoefte om in alle nederigheid de mensheid te dienen.

Het delen van de bahá'í-leringen

Wanneer een bahá'í zijn of haar geloof met een ander deelt, is dit geen poging om te overtuigen of anderszins iets te bewijzen. Een ander bekeren is verboden. Over het geloof spreken is eerder een uiting van een oprecht verlangen om betekenisvolle gesprekken te voeren over de basisvragen van het leven.

Bahá'u'lláh verklaart: *“Als gij u bewust bent van een bepaalde waarheid, als gij een kleinood bezit dat anderen nog niet bezitten, laat hen er dan in delen in de vriendelijkste, welwillendste bewoordingen.”* Ook zegt Hij: *“Een aangename spraak is de magneet van 's mensen hart. Ze is het brood van de geest, ze geeft betekenis aan de woorden, zij is de bron van het licht van wijsheid en begrip.”*

Geven aan de bahá'í-fondsen

Bahá'u'lláh's visie is dat de mensheid zijn zaken zodanig zal reorganiseren, dat de omvangrijke hulpbronnen van de planeet kunnen worden benut om iedereen een geestelijke en materiële welvaart te brengen. In hun gemeenschappen leren bahá'ís hoe vrijwillig geven en het moreel rentmeesterschap over hulpbronnen kunnen helpen bij ontwikkeling. Het schenken aan de fondsen van het geloof zien zij als een praktische manier om bij te dragen aan processen die de wereld ten goede komen.

Er zijn lokale, nationale, continentale en internationale bahá'í-fondsen. Alleen geregistreerde bahá'ís kunnen bijdragen. Hierdoor is het mogelijk om zowel de activiteiten in stand te houden als de financiële middelen zodanig te benutten dat ze het algemeen belang dienen. Het beheer van deze fondsen is toevertrouwd aan bahá'í-instellingen die bevoegd zijn om namens de gemeenschap beslissingen te nemen over de toewijzing ervan.

Individuele bahá'ís streven ernaar om onbaatzuchtig en vreugdevol aan de bahá'í-fondsen te schenken, ieder vanuit zijn of haar omstandigheden en middelen. Bijdragen zijn persoonlijk en vrijwillig, geld vragen aan individuen is niet toegestaan. Vrijwillig geven bevordert het bewustzijn dat het in overeenstemming brengen van het beheer van financiële zaken met geestelijke principes een onmisbaar aspect is van een samenhangend leven.

“Wij moeten zijn als een fontein of bron, die zich voortdurend ontdoet van zijn gehele inhoud en voortdurend wordt aangevuld vanuit een onzichtbare bron.”

— Shoghi Effendi

De bahá'í-leerstoel voor Wereldvrede is een bijzonder academisch programma dat in 1993 werd opgezet aan de Universiteit van Maryland in de VS.

Bijdragen aan de samenleving

Landbouwproject in Mongolië.

“Houd u zich vol zorg bezig met de noden van de tijd waarin gij leeft, en maak zijn noden en behoeften tot het middelpunt van uw overwegingen.”

— Bahá'u'lláh

Een schoolklas in de Democratische Republiek Congo.

Bahá'ís werken samen met een groeiend aantal bewegingen, organisaties en individuen die voor eenheid staan, het menselijk welzijn bevorderen en bijdragen aan een wereldwijde solidariteit. Bij het kiezen voor samenwerkingsverbanden houden bahá'ís rekening met het beginsel dat de middelen in overeenstemming moeten zijn met het doel; nobele doelen kunnen niet worden bereikt met onwaardige middelen.

In het bijzonder is het niet mogelijk om duurzame eenheid op te bouwen door ondernemingen die gebaseerd zijn op de

veronderstelling dat mensen per definitie tegengestelde belangen hebben. Het is bahá'ís dan ook niet toegestaan om deel te nemen aan partijpolitiek, burgerlijke ongehoorzaamheid of gewelddadige of opruiende activiteiten.

De mogelijkheden tot samenwerking zijn ruim aanwezig; veel mensen in de wereld werken intensief aan een doel dat bahá'ís delen. Bahá'ís zijn vooral actief in het versterken van de mensenrechten, de vooruitgang van vrouwen en duurzame ontwikkeling.

Maatschappelijke actie

Bahá'ís zetten zich in voor het bevorderen van een sociaal en materieel welzijn voor alle mensen, ongeacht hun geloof of achtergrond. Deze inspanningen doen zij vanuit de wens om de mensheid te dienen en bij te dragen aan constructieve sociale verandering. Maatschappelijke actie wordt nagestreefd met de overtuiging dat elke bevolking in staat moet zijn om haar eigen weg van vooruitgang te kiezen. Sociale verandering is geen project dat de ene groep mensen uitvoert ten gunste van een ander.

In principe zien bahá'ís kennis als de kern van het sociale bestaan en het voortduren van onwetendheid als een ernstige vorm van onderdrukking. Ieder mens heeft het recht op toegang tot kennis en de verantwoordelijkheid om deel te nemen aan het genereren, toepassen en verspreiden ervan, afhankelijk van zijn talenten en mogelijkheden. De eerste zorg van sociale actie is het opbouwen van capaciteit in individuen en gemeenschappen om deel te nemen aan het maken van een betere wereld.

De ondernemingen van bahá'ís voor sociale en economische ontwikkeling zijn zeer verschillend van aard. Meestal gaat het om initiatieven van bescheiden omvang en reikwijdte, ondersteund met middelen van de lokale gemeenschappen die het werk uitvoeren. Ontwikkelingsprojecten worden doorgaans door een kleine groep mensen opgezet en komen voort uit een groeiend collectief bewustzijn. Ze houden vaak verband met onderwijs, gezondheid, sanitaire voorzieningen, landbouw of milieubescherming. In een aantal gevallen kunnen individuen hun sociaal-maatschappelijke activiteiten die eenvoudig waren begonnen op organische wijze uitbreiden en evolueren naar duurzame projecten met een bestuurlijke structuur.

Enkele voorbeelden van sociale projecten in de wereld, waaronder jongerenactiviteiten, gemeenschapsbanken, onderwijs en media.

Brazilië

Canada

Bolivië

Mongolië

Zambia

Papoea-Nieuw-Guinea

Bijdragen aan het publieke discours

Een van de manieren waarop de bahá'í-gemeenschap bijdraagt aan een betere wereld, is door deel te nemen aan het publieke discours.

Overal op de wereld en door alle lagen van de bevolking heen vinden allerlei gesprekken plaats over het menselijk welzijn en de vooruitgang van onze beschaving. Het gaat onder meer over de gelijkwaardigheid van vrouwen en mannen, vrede, bestuurlijke aangelegenheden, de volksgezondheid en ontwikkeling. Geïnspireerd door de leringen van het Bahá'í-geloof spannen bahá'ís zich in om met en van elkaar te leren en persoonlijke inzichten te delen, zodat zij hieraan kunnen bijdragen.

Individuele bahá'ís streven ernaar om op constructieve wijze deel te nemen aan het

publieke discours, of het nu gaat om lokale aangelegenheden in hun woonomgeving, hun inspanningen op het gebied van maatschappelijke actie of via hun studie, beroep en andere bezigheden. Bahá'í-geïnspireerde organisaties dragen bij aan gesprekken die relevant zijn voor wat ze doen. Ook werken bahá'í-instellingen op lokaal, nationaal en internationaal niveau samen met gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties ter bevordering van het algemeen welzijn

Al ruim een eeuw dragen bahá'ís bij aan *Global Governance*. Toen de Volkerenbond in 1920 werd opgericht begonnen zij meer formele betrekkingen aan te knopen met internationale organisaties. In 1948 registreerde de Bahá'í International Community (BIC) – de vertegenwoordiger van de bahá'ís van de wereld – zich als internationale niet-gouvernementele organisatie bij de Verenigde Naties. BIC neemt actief deel aan veel belangrijke conferenties en commissies. Ook presenteert zij regelmatig artikelen en verklaringen over uiteenlopende onderwerpen, zoals de rechten van minderheden, de status van vrouwen, misdaadpreventie en het welzijn van kinderen en het gezin.

Waar bahá'ís ook aan deelnemen, het is nooit hun bedoeling om anderen in het gesprek te overtuigen een bahá'í-standpunt in te nemen. Ze zijn er niet op uit om specifieke oplossingen aan te reiken voor actuele problemen waar de mensheid voor staat, zoals klimaatverandering, vrouwenwelzijn, voedselproductie of armoedebestrijding. Ook zijn hun inspanningen geen vorm van public relations of een wetenschappelijke exercitie. Waar het de bahá'ís wel om gaat, is deel te nemen aan oprechte gesprekken en daarvan iets te leren. Ook willen ze graag hun inzichten en ervaringen delen die voortkomen uit het toepassen van de leringen van Bahá'u'lláh op de vooruitgang van de beschaving.

De Bahá'í International Community

Bahá'í International Community (BIC) is een niet-gouvernementele organisatie die de wereldwijde bahá'í-gemeenschap vertegenwoordigt. Zij heeft een raadgevende status bij de Economische en Sociale Raad (ECOSOC) en bij het Kinderfonds (UNICEF) van de Verenigde Naties. In de afgelopen zeventig jaar heeft BIC bijgedragen

aan inspanningen van de VN voor onder meer sociale en duurzame ontwikkeling, gendergelijkheid, mensenrechten en hervorming van de VN.

BIC is ook een actievere rol gaan spelen in het discours op regionaal niveau en heeft voor dit doel kantoren gevestigd in Addis Abeba, Brussel en Jakarta.

Wetenschappelijke en professionele bijdragen aan het discours

Een van de manieren waarop de bahá'í-gemeenschap een zinvolle bijdrage levert aan het publieke discours is door werkcolleges aan te bieden aan bachelor- en masterstudenten. Deze werkcolleges worden door het *Institute for Studies in Global Prosperity (ISGP)* op nationaal en internationaal niveau gegeven. Ze behandelen onderwerpen die relevant zijn voor studenten en jonge professionals.

Verenigingen voor bahá'í-studies bieden wereldwijd platformen voor belangstellenden van verschillende leeftijden en disciplines, waarbij bahá'í-leringen in verband worden gebracht met het hedendaags gedachtegoed. De bahá'í-leerstoel voor Wereldvrede, opgericht aan de Universiteit van Maryland in 1993, is een voorbeeld van een bahá'í-geïnspireerd academisch programma dat interdisciplinair onderzoek en het discours over wereldvrede bevordert.

Links: Muurschilderingen zijn onderdeel van de internationale campagne "Onderwijs is geen misdaad", die in Iran oproept tot recht op onderwijs voor iedereen. Rechts: De Amerikaanse arts, Dr. Susan Moody, omringd door bahá'í-vrouwen in Teheran in 1910. Sommigen van hen behoren tot de eerste vrouwen in Iran die zonder sluier in het openbaar verschenen.

Creativiteit en veerkracht: De bahá'ís in Iran

Hopen op een betere wereld kan voor sommige mensen naïef of utopisch lijken. De bahá'í-visie gaat echter verder dan woorden. Ze getuigt van tientallen jaren geloof en opoffering en toont dat hindernissen kunnen worden overwonnen door inzet van geestelijke middelen zoals creativiteit, veerkracht en volharding. De ervaring van de Iraanse bahá'í-gemeenschap sinds het midden van de 19de eeuw is daar het duidelijkste voorbeeld van.

Vanaf het moment dat de Báb in 1844 Zijn zending verkondigde, hebben de regering en de Perzische geestelijkheid alle mogelijke middelen ingezet om de beweging – die met ruim 300.000 leden is uitgegroeid tot de grootste niet-islamitische religieuze minderheid in Iran – uit te roeien. De bewering dat religieuze waarheid progressief is en dat er na Mohammed nog een goddelijke openbaring volgde, werd als ketterij beschouwd. De visie van het nieuwe geloof op universeel onderwijs, gedecentraliseerde en consultatieve besluitvorming, bekrachtiging van vrouwen en de vermenigving van mensen van alle rassen en religies, werd gezien als diep ontwrichtend en bedreigend voor de gevestigde orde. Daarom heeft de Iraanse bahá'í-gemeenschap in de loop van haar geschiedenis te

maken gehad met een golf van executies, gevangennemingen, geweld, inbeslagname van eigendommen, vernieling van begraafplaatsen, ontzegging van toegang tot onderwijs en vele beroepen en andere vormen van systematische onderdrukking.

Na de Islamitische Revolutie van 1979 in Iran werd de onderdrukking van de bahá'í-gemeenschap officieel regeringsbeleid, dat op ijzingswekkende wijze deed denken aan de Duitse rassenwetten van Neurenberg, die tegen de Joden gericht waren. In de jaren na de Islamitische Revolutie werden duizenden bahá'ís, onder wie de meeste nationale en lokale gekozen leiders, opgepakt en gevangengezet. Velen werden gemarteld en meer dan tweehonderd bahá'ís werden geëxecuteerd.

Toch hebben bahá'ís de slachtofferrol geweigerd en het op hun gerichte geweld niet met geweld beantwoord. Hun geloofsprincipes vereisen gehoorzaamheid aan de regering en verbieden geweld, opruiing en partijpolitieke betrokkenheid. Bahá'ís hebben in plaats daarvan creatieve en veerkrachtige manieren gevonden om hun geloof in praktijk te brengen. In het begin van de 20ste eeuw werden bahá'í-scholen opgericht in de hoofdstad en de provincie, waaronder de

Tarbiyat-school voor meisjes, die nationale bekendheid verwierf. Geholpen door Amerikaanse en Europese bahá'ís volgden klinieken en andere medische faciliteiten. Op internationaal vlak zetten bahá'ís zich in om de wetgeving rond mensenrechten te versterken en de rechten van bahá'ís te verdedigen via onderwijs, belangenbehartiging en diplomatieke kanalen.

Na de Islamitische Revolutie in 1979 werden alle bahá'í-studenten en -professoren geweerd van Iraanse universiteiten. De bahá'í-gemeenschap deed tevergeefs een beroep op de nieuwe Iraanse regering om gerechtigheid en herstel te eisen voor de schendingen van hun rechten.

In reactie daarop begon de Iraanse bahá'í-gemeenschap met een informeel onderwijssysteem waaruit het *Bahá'í Institute for Higher Education (BIHE)* voortkwam. Aanvankelijk werden de lessen door bahá'í-academici in huiskamers en keukens gegeven, verspreid door heel Iran. Veel van de docenten waren uit het reguliere onderwijs ontslagen. Nu vindt het onderwijs voornamelijk online plaats en vormt BIHE de enige kans voor bahá'í-jongeren in Iran om hoger onderwijs te volgen.

In mei 2011 lanceerde de Iraanse regering een gecoördineerde aanval op BIHE; er werden tientallen huizen overvallen, computers en materialen in beslag genomen en professoren en bestuurders gevangengezet. Sinds 2011 zijn zestien BIHE-docenten

veroordeeld tot vier of vijf jaar gevangenisstraf. Hun enige misdaad: het opleiden van de jongeren in hun gemeenschap. Deze geest van constructieve veerkracht is vastgelegd in een brief van het Universele Huis van Gerechtigheid aan de bahá'í-jongeren in Iran, d.d. 29 januari 2014:

“U ziet ongetwijfeld hoe in de hele wereld het licht van ware religie vervaagt. Maar juist jullie zijn het voorbeeld van verlichting. Jullie zijn het levende bewijs dat religie een oprecht karakter bevordert, verdraagzaamheid, medeleven, vergeving, grootmoedigheid en verhevenheid uitstraalt. Ze verbiedt het om anderen te kwetsen en nodigt zielen uit tot het niveau van opoffering, waar zij zich kunnen wijden aan het welzijn van anderen. Ze verschaft een wereldomvattende visie en zuivert het hart van egoïsme en vooroordelen. Ze inspireert de zielen om eenheid op te bouwen, te streven naar materiële en geestelijke verbetering voor allen, het eigen geluk in dat van anderen te zien, onderwijs en wetenschap te bevorderen, een instrument van ware vreugde te zijn en het lichaam van de mensheid te doen herleven. Ze polijst de spiegel van de ziel tot hij de kwaliteiten weerspiegelt van de geest waarmee hij is begiftigd. En dan manifesteert de kracht van de goddelijke eigenschappen zich in het individuele en collectieve leven van de mensheid en bevordert het ontstaan van een nieuwe sociale orde. Dat is de ware opvatting van religie, uiteengezet in de leringen van Bahá'u'lláh.”

“U bent het levende bewijs dat religie een oprecht karakter bevordert en verdraagzaamheid, mededogen, vergeving, grootmoedigheid en verhevenheid bijbrengt.”

— Het Universele Huis van Gerechtigheid

Het Verbond en het Bestuursstelsel *van het Bahá'í-geloof*

Eenheid is noodzakelijk in deze tijd en vormt de kern van de bahá'í-leringen. In het verleden waren religieuze gemeenschappen het oneens over de kwestie van opvolging en raakten zij verdeeld na het overlijden van de Boodschapper van God. Bahá'u'lláh heeft een essentieel stelsel in het leven geroepen – onder bahá'ís bekend als "het Verbond" – dat de continuïteit in leiding verzekert en de integriteit en de organische eenheid van de bahá'í-gemeenschap in de toekomst behoudt.

In Zijn geschriften benoemde Bahá'u'lláh Zijn oudste zoon, 'Abdu'l-Bahá, tot hoofd van het Bahá'í-geloof na Zijn overlijden. Ook legde Hij de basis voor verdere opvolging van het gezag door een bestuursstelsel te definiëren dat zich sindsdien wereldwijd heeft ontwikkeld. Tegenwoordig is het Universele Huis van Gerechtigheid, dat om de vijf jaar door vertegenwoordigers van bahá'ís uit alle landen wordt gekozen, het hoofd van het Bahá'í-geloof en het orgaan dat de wereldwijde gemeenschap met elkaar verbindt.

“Ik zag voor het eerst een gestalte, edel genoeg om een ontvanger te zijn voor de Heilige Geest.”

— Dichter Khalil Gibran na zijn ontmoeting met ‘Abdu’l-Bahá in New York in 1912

‘Abdu’l-Bahá

Middelpunt van het Verbond

‘Abdu’l-Bahá was de zoon van Bahá’u’lláh en het volmaakte voorbeeld van de geest en de leringen van het Bahá’í-geloof. Hij was een voorvechter van sociale rechtvaardigheid en een ambassadeur voor de internationale vrede. Hij wijdde zijn leven aan het bevorderen en het uitdragen van de bahá’í-idealen.

De rol van ‘Abdu’l-Bahá als geestelijk leider, gemachtigde uitlegger en rolmodel, is uniek in de religieuze geschiedenis. Bahá’u’lláh noemde Zijn zoon “het Middelpunt van Mijn Verbond” en wees Hem in Zijn geschreven Testament aan als Zijn opvolger. Daarmee verzekerde Hij de eenheid van het Bahá’í-geloof na Zijn overlijden.

‘Abdu’l-Bahá, wiens naam “Dienaar van Bahá” betekent, werd geboren in Teheran (Iran) op 22 mei 1844, dezelfde nacht waarin de Báb verklaarde dat de mensheid aan de vooravond stond van een nieuwe religieuze cyclus.

Als kind leed ‘Abdu’l-Bahá onder de vervolging van de volgelingen van de Báb door de regering. Hij was pas acht jaar oud toen Bahá’u’lláh gevangen werd genomen en Hun huis in Teheran werd geplunderd en in beslag genomen. De hele familie werd hierdoor gedwongen om te vluchten. De jonge ‘Abdu’l-Bahá was de eerste die de sterke geestelijke verandering van Bahá’u’lláh opmerkte nadat Hij tijdens gevangenschap in de beruchte ‘Zwarte Put’ van Teheran Zijn Openbaring van God ontving.

Met zijn aangeboren vrijgevigheid, intelligentie en nederigheid, werd Hij, toen Hij ouder werd, de helper en naaste metgezel van Zijn vader, die Hem de titel “De Meester” gaf.

Het leven van ‘Abdu’l-Bahá stond in het teken van onbaatzuchtige dienstbaarheid aan anderen. Hij was zo vrijgevig dat hij zelfs vaak zijn jas weggaf. Toen Hij samen met de eerste bahá’ís werd verbannen naar de troosteloze gevangenisstad ‘Akká, kregen velen tyfus, malaria en dysenterie. Hij waste, voedde en troostte hen.

Na het overlijden van Bahá’u’lláh in 1892 werkte ‘Abdu’l-Bahá onvermoeibaar aan het behoud van de eenheid van de volgelingen van het jonge Bahá’í-geloof. Hij moedigde de oprichting van plaatselijke bahá’í-instellingen aan die Bahá’u’lláh had verordend, leidde educatieve, sociale en economische initiatieven en gaf de zich snel uitbreidende bahá’í-gemeenschap groot aanzien.

Door Zijn reizen en vele toespraken en geschriften heeft ‘Abdu’l-Bahá een sleutelrol gespeeld in het verhelderen van de wereldvisie van Bahá’u’lláh. Hij had een diepgaand inzicht in de geestelijke essentie van de leringen van Zijn Vader en wist deze principes liefdevol te weerspiegelen in Zijn eigen leven.

De vele verhalen over Zijn hoffelijkheid, vriendelijkheid, nederigheid en toewijding aan God inspireren velen en ze illustreren hoe toewijding aan God tot uitdrukking

‘Abdu’l-Bahá in de tuin van het pelgrimshuis in Haifa, Israël

komt in praktische, onbaatzuchtige dienstbaarheid.

‘Abdu’l-Bahá’s reizen

In de nasleep van de Jong-Turkse Revolutie van 1908 kwam een einde aan het Otto-maanse bewind in Palestina en daarmee ook aan de veertigjarige gevangenschap van ‘Abdu’l-Bahá. In 1911 begon Hij aan een driejarige reis door Europa en Noord-Amerika om Bahá’u’lláh’s leer te delen. Door Zijn reizen werd ‘Abdu’l-Bahá de schakel tussen de oorsprong van het Bahá’í-geloof in het Oosten en de moderne omarming ervan in het Westen.

Het Bahá’í-geloof werd in Noord-Amerika in 1893 voor het eerst publiekelijk vermeld in het “*World’s Parliament of Religions*” tijdens

de “*World’s Columbian Exposition*” in Chicago. Toen ‘Abdu’l-Bahá Noord-Amerika negentien jaar later bezocht, hadden zo’n drieduizend enthousiaste volgelingen het Bahá’í-geloof in hun hart gesloten.

Gedurende de 239 dagen die ‘Abdu’l-Bahá door de VS en Canada reisde, bezocht Hij meer dan veertig steden. Overal werd Hij met respect en waardering begroet en werd Hij uitgenodigd om te spreken met vooraanstaande groepen en organisaties op universiteiten, in kerken, synagogen en in de huizen van vooraanstaande personen.

Hij riep Amerika op om zich geestelijk te onderscheiden en leiderschap te tonen en gaf een duidelijke visie op de geestelijke bestemming van het land bij het realiseren

‘Abdu’l-Bahá als jonge man

Tijdens Zijn reizen door Noord-Amerika bezocht 'Abdu'l-Bahá het Lincoln Park in Chicago.

'Abdu'l-Bahá op 1 mei 1912, toen Hij de eerste steen legde voor het Huis van aanbidding in Wilmette, Illinois.

Bahá'u'lláh noemde 'Abdu'l-Bahá **“het Middelpunt van Mijn Verbond”**, verwijzend naar diens leidende rol na Zijn heengaan.

van het eenzijn van de mensheid. 'Abdu'l-Bahá drong erop aan dat elke plaats waar Hij sprak open moest staan voor alle rassen. Om gelijkwaardigheid van de seksen te bevorderen riep hij bij talrijke gelegenheden op om de rechten van vrouwen te erkennen. In de *Bowery Mission* in New York begroette hij persoonlijk tientallen armen met de gift van een geldstuk.

Met eigen handen legde 'Abdu'l-Bahá de eerste steen van het Huis van Aanbidding aan de oevers van het Michiganmeer bij Chicago. Even symbolisch was Zijn gedurfde oproep tot rassenvriendzaamheid door twee bahá'ís met verschillende nationaliteiten en huidskleuren in het huwelijk te verenigen in

een tijd dat dit zelden voorkwam en sociaal onaanvaardbaar was. Tijdens een diner met notabelen in Washington D.C., doorbrak Hij de regels door een Afrikaans-Amerikaanse bahá'í en advocaat, Louis G. Gregory, uit te nodigen om naast Hem te zitten.

Voordat in 1914 de Eerste Wereldoorlog uitbrak, was 'Abdu'l-Bahá teruggekeerd naar Palestina. Gedurende de hele oorlog leefde Hij de principes na die Zijn Vader en Hij hadden verkondigd. Hij organiseerde persoonlijk een grootschalig landbouwproject in de buurt van Tiberias, dat hongersnood hielp te voorkomen.

Tijdens de donkerste dagen van de oorlog, in 1916-1917, openbaarde 'Abdu'l-Bahá de "Tafelen van het Goddelijk Plan"; een reeks van veertien invloedrijke brieven, gericht aan de bahá'ís van de Verenigde Staten en Canada.

Deze brieven riepen op tot de verspreiding van de leringen van Bahá'u'lláh en werden het uitgangspunt voor de groei van de bahá'í-gemeenschap in de hele wereld.

'Abdu'l-Bahá is op 28 november 1921 op 77-jarige leeftijd vredig in zijn slaap overleden. In Zijn Testament benoemde 'Abdu'l-Bahá Zijn kleinzoon, Shoghi Effendi Rabbani, tot opvolger en leider of Behoeder van het Bahá'í-geloof. Deze benoeming was een voortzetting van het door Bahá'u'lláh ingestelde Verbond.

'Abdu'l-Bahá's reizen in Noord-Amerika duurden

239 dagen

waarvan 10 dagen in Canada.

Hij bezocht meer dan

40 steden van oost naar west.

Een visie op de opkomende wereldbeschaving

“De eenheid van het menselijke ras, zoals aangeduid door Bahá’u’lláh, impliceert de oprichting van een wereldgemenebest, waarin alle naties, rassen, geloven en klassen nauw en blijvend worden verenigd en waarin de autonomie van zijn leden-staten en de persoonlijke vrijheid en het initiatief van de onderdanen nauwgezet en duurzaam worden gewaarborgd...

Er zullen wereld-communicatiemiddelen worden uitgedacht die de gehele planeet omvatten en bevrijd van nationale hinderpalen en beperkingen met wonderbaarlijke snelheid en volmaakte regelmaat zullen functioneren. Een wereldtaal zal óf uitgevonden óf gekozen worden uit de bestaande talen en zal op de scholen van alle verbonden staten onderwezen worden als hulptaal naast de moedertaal.”

“The unfoldment of World Civilization” 1936

Geschriften van Shoghi Effendi over de wereldorde van Bahá’u’lláh

Als Behoeder van het Bahá’í-geloof schreef Shoghi Effendi zijn geschriften en vertaalwerk met een gezaghebbend begrip van de bahá’í-leringen. Zijn prachtige weergave in het Engels van de essentiële werken van Bahá’u’lláh vormen de basis voor vertalingen in tal van andere talen.

Zijn geschriften leggen de betekenis uit van het Bestuursstelsel van het Bahá’í-geloof en de bijdrage hiervan aan de verenigde wereld die Bahá’u’lláh ons schetst. Ze helpen de lezer bij het plaatsen van de groei en ontwikkeling van het Bahá’í-geloof in de context van de huidige wereld.

Een patroon voor de toekomstige samenleving

“Daarom moeten wij geredelijk erkennen dat Bahá’u’lláh de mensheid niet slechts met een nieuwe en herschepende geest heeft vervuld. Hij heeft niet slechts bepaalde universele principes verkondigd of een bepaalde filosofie uitgedragen, hoe krachtig, onweerlegbaar en universeel deze ook mogen zijn. Daarnaast heeft Hij, en ‘Abdu’l-Bahá na Hem, in tegenstelling tot de Beschikkingen uit het verleden, een helder en specifiek stelsel van wetten voorgeschreven, welomlijnde instellingen bepaald, en voorzien in de essentiële bestanddelen van een goddelijke economie. Ze zijn voorbestemd om een patroon te vormen van de toekomstige maatschappij, een verheven instrument voor de vestiging van de Allergrootste Vrede en de enige instantie voor het verenigen van de wereld, en de verkondiging van de heerschappij van rechtschapenheid en gerechtigheid op aarde.”

“The World Order of Bahá’u’lláh” 1930

Shoghi Effendi

Behoeder van het Bahá’í-geloof

Toen ‘Abdu’l-Bahá in 1921 overleed, studeerde zijn 24-jarige kleinzoon Shoghi Effendi in Oxford. Geschokt door het nieuws keerde deze terug naar Palestina en vernam dat ‘Abdu’l-Bahá hem in Zijn Testament had benoemd tot Behoeder en leider van het Bahá’í-geloof. Daarmee kreeg hij als enige de bevoegdheid om de heilige geschriften en leringen van het Bahá’í-geloof te interpreteren en uit te leggen. Ook was hij belast met het bevorderen van de groei van de bahá’í-wereldgemeenschap, hetgeen hij deed door middel van een reeks steeds complexere meerjarenplannen. Hij zorgde voor het uitwerken van zaken zoals de organisatie, verkiezing en het functioneren van de bahá’í-instellingen.

Shoghi Effendi, geboren in ‘Akká in 1897, kreeg van jongs af aan een grondige opleiding in de bahá’í-leringen onder toezicht van zijn Grootvader, met wie hij een nauwe band had. Nadat hij het Engels goed had leren beheersen was hij een tijd lang één van de secretarissen van ‘Abdu’l-Bahá.

Door de voortdurende leiding van Shoghi Effendi konden de bahá’ís hun gemeenschap wereldwijd uitbreiden. Toen hij in 1957 overleed, woonden er bijna vierhonderdduizend bahá’ís in meer dan tweehonderd landen, gebieden en koloniën. Bovendien waren de plaatselijke en nationale institutionele structuren van het Bahá’í-geloof voldoende ontwikkeld om zes jaar later de eerste verkiezing van het wereldwijde bestuursorgaan ervan mogelijk te maken.

Boven: Shoghi Effendi in Haifa, 1922

Links: Deze adelaar siert het graf van Shoghi Effendi op het New Southgate Cemetery in Londen. Hij overleed in 1957 in Londen op 60-jarige leeftijd na een kort en onverwacht ziekbed.

Het Universele Huis van Gerechtigheid

Het Universele Huis van Gerechtigheid – de internationale bestuursinstelling van het Bahá’í-geloof – werd voor het eerst gekozen in 1963.

Bahá’u’lláh verordende deze instelling in de Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek, waarin de wetten en verordeningen van het Bahá’í-geloof zijn opgetekend. Hij gaf het Universele Huis van Gerechtigheid de bevoegdheid om wetten te maken over alle zaken die niet specifiek in de bahá’í-geschriften zijn beschreven en beloofde dat deze instelling door God zou worden geïnspireerd bij het nemen van beslissingen.

In de religieuze geschiedenis kent het Universele Huis van Gerechtigheid geen precedent. Nooit eerder heeft een Manifestatie van God expliciet de oprichting van een instelling verordend met het mandaat om de integriteit en flexibiliteit van Zijn religie te behouden, de eenheid te waarborgen, de activiteiten van Zijn volgelingen te leiden en een heilzame invloed uit te oefenen op het maatschappelijk leven.

Het Bahá’í-geloof kent geen priesterschap en geen van de leden van het Universele Huis van Gerechtigheid kan aanspraak maken op een speciale rang of autoriteit. Het gezag berust bij de instelling en haar gezamenlijke besluitvorming, niet bij de gekozen individuen.

Sinds 1963 vindt de verkiezing van het Universele Huis van Gerechtigheid om de vijf jaar plaats. Elke volwassen bahá’í kan deelnemen aan de verkiezing van afgevaardigden voor de Nationale Conventie waarin de Nationale Geestelijke Raad van een land wordt gekozen. De leden van alle Nationale Raden kiezen op hun beurt het Universele Huis van Gerechtigheid. Alle bahá’í-verkiezingen worden bij geheime stemming gehouden, zonder nominaties, kandidaatstelling of propaganda.

Het Universele Huis van Gerechtigheid stuurt de groei en ontwikkeling van de wereldwijde bahá’í-gemeenschap aan met een reeks plannen. Deze beschrijven voor

De zetel van het Universele Huis van Gerechtigheid op de berg Karmel in Haifa, Israël.

specifieke perioden de kaders voor doelen, benaderingen en methoden voor systematische vooruitgang. De liefdevolle begeleiding zorgt voor eenheid van denken en handelen, terwijl de bahá’í-gemeenschap haar vermogen ontwikkelt om deel te nemen aan de opbouw van een vreedzame, rechtvaardige en welvarende wereldbeschaving.

Bahá’í-instellingen regelen niet alleen de interne aspecten van het bahá’í-gemeenschapsleven. Zij kanaliseren ook de geest van het Bahá’í-geloof en verenigen en ondersteunen de samenleving, terwijl de mensheid zich naar collectieve volwassenheid beweegt.

Benoemde en gekozen instellingen

Het bestuurscentrum van het Bahá'í-geloof op de berg Karmel in Haifa, Israël.

Plaatselijke en Nationale Geestelijke Raden zijn gekozen instellingen, die onder leiding van het Universele Huis van Gerechtigheid verantwoordelijk zijn voor de belangen van de bahá'í-gemeenschap. Ze oefenen elk op hun respectievelijke niveau een wetgevend, uitvoerend en rechterlijk gezag uit. Terwijl het gezag van het bahá'í-bestuursstelsel is toebedeeld aan gekozen instellingen, rekent het systeem ook op de wijsheid en ervaring van individuen.

Het Instituut van de Raadgevers, een instelling van benoemde personen met bewezen capaciteiten, functioneert onder leiding van het Universele Huis van Gerechtigheid en bekrachtigt de bahá'í-gemeenschap vanaf de basis tot het internationale niveau.

De leiding van het Bahá'í-geloof na Bahá'u'lláh

1892–1921 | 'Abdu'l-Bahá, Middel-punt van het Verbond

1921–1957 | Shoghi Effendi Behoeder van het Bahá'í-geloof

sinds 1963 | Het Universele Huis van Gerechtigheid

Zetel van het Internationaal Onderrichtscentrum in het Bahá'í-wereldcentrum in Haifa, Israël

Het Instituut van de Raadgevers

De Raadgevers vormen een zeer diverse groep van 81 mannen en vrouwen uit de hele wereld. Zij inspireren en begeleiden bahá'ís bij het toepassen van Bahá'u'lláh's leringen in hun dagelijks leven. Ze moedigen actie aan, stimuleren persoonlijk initiatief en bevorderen het leren. Ze koesteren en adviseren gemeenschappen en Geestelijke Raden om hen in staat te stellen leiding te geven aan de samenleving als geheel.

Deze Raadgevers worden om de vijf jaar benoemd door het Universele Huis van Gerechtigheid. Zij organiseren hun werk via vijf Continentale Colleges, die op hun beurt Hulpvaarders benoemen voor het bestrijken van specifieke geografische gebieden. Raadgevers houden zich bezig met het vergroten van het vermogen van de bahá'í-gemeenschap om systematische actieplannen op te stellen, deze voortvarend

uit te voeren en van ervaringen te leren. Daarnaast voeden zij de banden van vriendschap en eenheid, bevorderen zij beginselen en ethische normen die in de bahá'í-leringen zijn vastgelegd en verbreden zij de visie van de leden van de gemeenschap, zodat zij hun energie kunnen wijden aan het welzijn van de mensheid.

Het werk van de Continentale Colleges wordt geleid door de negen Raadgevers van het Internationaal Onderrichtscentrum, die ook door het Universele Huis van Gerechtigheid voor een periode van vijf jaar worden benoemd. Deze groep besteedt bijzondere aandacht aan de ontwikkeling van menselijke hulpbronnen en helpt de wereldwijde bahá'í-gemeenschap in haar vermogen om steeds meer mensen te voorzien van de geestelijke inzichten, kennis, vaardigheden en capaciteiten die nodig zijn om de mensheid effectief te dienen.

Leden van de Nationale Geestelijke Raden komen elke vijf jaar bijeen in het Bahá'í-wereldcentrum in Haifa, Israël, om het Universele Huis van Gerechtigheid te kiezen.

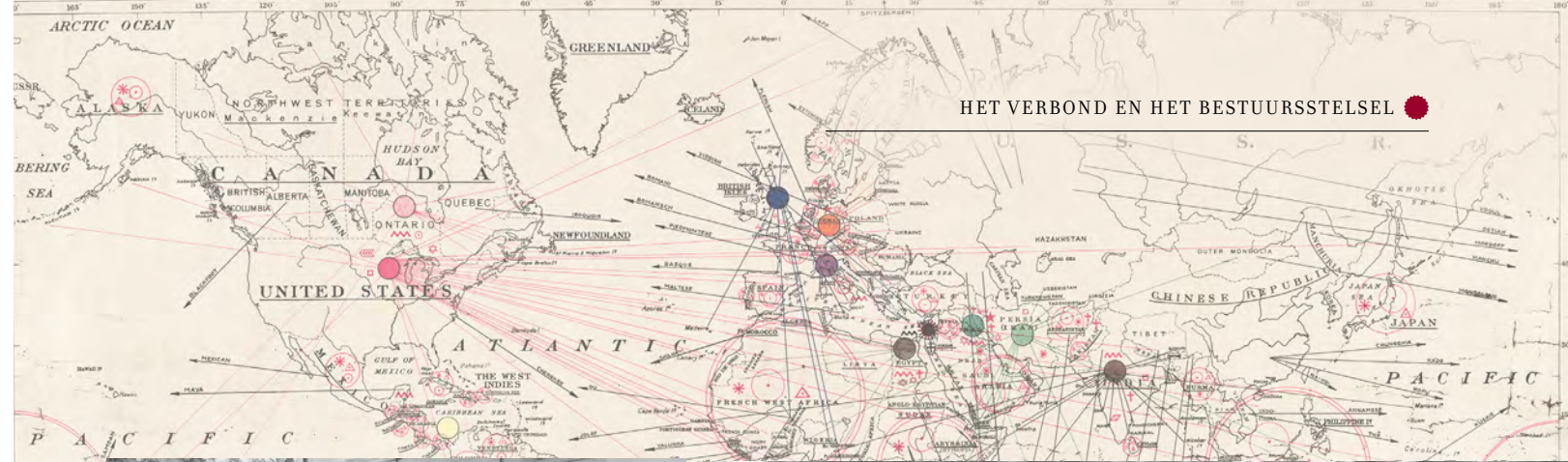
Nationale Geestelijke Raden

De verantwoordelijkheid voor het bevorderen van de vitaliteit van de bahá'í-gemeenschappen op landelijk niveau ligt bij ruim 180 Nationale Geestelijke Raden wereldwijd. Deze Raden, die uit negen leden bestaan, leiden de activiteiten van de bahá'í-gemeenschappen met liefde ter versterking van hun deelname aan het maatschappelijk leven.

Shoghi Effendi, de Behoeder van het Bahá'í-geloof, vergelijkt in zijn geschriften het functioneren van een Nationale Geestelijke Raad met het kloppen van een gezond hart, *“dat geestelijke liefde, energie en bemoediging rondpompt”*. Hij schrijft dat de leden van de Geestelijke Raden *“hun eigen wensen en verlangens, persoonlijke interesses en neigingen volkomen moeten negeren en zich volledig moeten richten op die maatregelen die bijdragen aan het welzijn en het geluk van de bahá'í-gemeenschap en het algemeen welzijn bevorderen.”* Zij moeten *“uiterst nederig”* handelen en bekend staan om *“hun openheid van geest, hun sterke rechtvaardigheidsgevoel en plichtbesef, hun openhartigheid, hun bescheidenheid, hun volledige toewijding aan het welzijn en de belangen van de vrienden, de Zaak en de mensheid.”*

Nationale Raden bepalen hoe de financiële middelen van de gemeenschap worden besteed, ze onderhouden relaties met de overheid en behandelen vragen van individuen en Plaatselijke Geestelijke Raden. In sommige landen worden zij bijgestaan door gekozen of benoemde *Regional Bahá'í-councils*, die bepaalde geografische gebieden bestrijken.

De Nationale Raden worden jaarlijks gekozen door afgevaardigden uit districtsconventies. Elk jaar komen de afgevaardigden bijeen tijdens de nationale conventies, waar ze overleggen en inzichten delen over de vooruitgang van de bahá'í-gemeenschap en hun stem uitbrengen voor de negen leden van de Nationale Geestelijke Raad. Elke vijf jaar kiezen de leden van alle Nationale Geestelijke Raden het Universele Huis van Gerechtigheid, de internationale bestuursinstelling van het Bahá'í-geloof.

Leden van de eerste Plaatselijke Geestelijke Raad in Samoa (1957).

Leden van de eerste Plaatselijke Geestelijke Raad in Brussel, België (1948).

Plaatselijke Geestelijke Raden

Lokale aangelegenheden van de bahá'í-gemeenschap zijn in handen van de gekozen Plaatselijke Geestelijke Raad. Deze bestaat uit negen leden en kan worden gevormd in elke stad of plaats waar minstens evenveel volwassen bahá'ís wonen. De Raad zet zich in voor het bevorderen van de geestelijke opvoeding van kinderen en jongeren, beschermt de middelen van de gemeenschap en moedigt de talenten en inzet van de leden liefdevol aan.

De Plaatselijke Geestelijke Raad organiseert ook het Negentiendaagsfeest, de belangrijkste pijler van het bahá'í-gemeenschapsleven. Hier komen bahá'ís samen voor gebed, om te consulteren over wat de gemeenschap bezighoudt en voor vriendschap. Het Feest vindt plaats op de eerste dag van elke bahá'í-maand. De bahá'í-kalender heeft negentien maanden van negentien dagen. Het Universele Huis van Gerechtigheid heeft geschreven dat, naast het geestelijke belang ervan, *“het Feest een schakel vormt die de plaatselijke gemeenschap in een levendige relatie verbindt met het*

gehele bestuursstelsel.” Het Feest is *“een arena van democratie aan de basis van de maatschappij.”*

De gekozen Raad functioneert als één geheel en besluitvorming gebeurt door consultatie. 'Abdu'l-Bahá schrijft: *“De eerste voorwaarde is absolute liefde en harmonie onder de leden van de raad. Zij moeten geheel vrij zijn van vervreemding en moeten het toonbeeld van Gods Eenheid zijn.”*

Jaarlijks worden in april verkiezingen gehouden, bahá'ís vanaf 21 jaar zijn verkiesbaar en kunnen vanaf 18 jaar stemmen. Alle bahá'í-verkiezingen gebeuren bij geheime stemming en er zijn geen kandidaten, campagnes of stemmenwerving. Bahá'ís stemmen in een geest van gebed en schenken aandacht aan het morele karakter en de praktische geschiktheid van wie ze kiezen.

Het Bahá'í-wereldcentrum: Middelpunt voor een wereldwijde gemeenschap

*“Gezegend is de plek,
en het huis,
en de plaats,
en de stad,
en het hart,
en de berg,
en de schuilplaats,
en de grot,
en het dal,
en het land,
en de zee,
en het eiland,
en de weide
waar God wordt
genoemd en Zijn eer
wordt verheerlijkt.”*

— Bahá'u'lláh

Het geestelijke en bestuurlijke hart van het Bahá'í-geloof ligt aan de kust van de Middellandse Zee, in de naburige steden 'Akká en Haifa in het noorden van Israël. Voor bahá'ís zijn beide steden pelgrimsoorden, omdat zich hier de laatste rustplaatsen van God voor deze tijd – de Báb en Bahá'u'lláh.

Het hele jaar door bezoeken pelgrims vanuit de hele wereld deze heiligdommen voor gebed en meditatie. De schoonheid van deze heilige, vredige oorden schenkt hun wereldfaam en samen trekken ze jaarlijks ruim een miljoen bezoekers.

'Akká was de eindbestemming van Bahá'u'lláh's opeenvolgende verbanningen. Na Zijn overlijden in 1892 werden Zijn stoffelijke resten te ruste gelegd in een klein gebouw naast het herenhuis in Bahjí dat Zijn laatste thuis was geweest, net ten noorden van de stad. Deze plek, die bahá'ís beschouwen als de heiligste plek op aarde, is in de loop van de tijd steeds meer verfraaid en ligt te midden van prachtige tuinen, aangelegd in een steeds groter wordende cirkel.

Haifa, aan de overkant van de baai van 'Akká, ligt op de berg Karmel, die al sinds de Bijbelse tijd wordt vereerd. Hier wees Bahá'u'lláh de plek aan waar de stoffelijke resten van de Báb moesten worden begraven, na zestig jaar van plaats naar plaats te zijn overgebracht. Tegenwoordig siert een graftombe de laatste rustplaats van de Báb, omgeven door negentien prachtig aangelegde terrassen die zich over de volledige hoogte van de berg uitstrekken.

Naast de graftombe van de Báb liggen de gebouwen die het wereldbestuurscentrum van het Bahá'í-geloof vormen, gerangschikt langs een door Shoghi Effendi ontworpen boog. Het werk van het Bahá'í-wereldcentrum wordt uitgevoerd door een staf van 700 medewerkers uit meer dan 75 landen. Bovenaan de boog bevindt zich de zetel van het Universele Huis van Gerechtigheid, geflankeerd door de zetels van het Internationaal Onderrichtscentrum, het Centrum voor de Studie van de Heilige Teksten en het Internationaal Bahá'í-archief. De laatste twee gebouwen zijn respectievelijk gewijd aan de systematische uitbreiding van de kennis van de bahá'í-geschriften en het behoud van de kostbaarste artefacten van het Geloof.

● De graftombe van de Báb op de berg Karmel, met op de achtergrond de bestuursgebouwen van het Bahá'í-wereldcentrum. De bahá'í-heiligdommen, tuinen en gebouwen in Haifa en het naburige 'Akká zijn vanwege hun "uitzonderlijke universele waarde" door de UNESCO uitgeroepen tot werelderfgoed.

Wereld- vrede

“De Grote Vrede waarnaar het hart van mensen van goede wil door de eeuwen heen is uitgegaan, waarvan zieners en dichters ontelbare generaties lang in visioenen hebben getuigd en die door de heilige geschriften van de mensheid keer op keer werd beloofd, is nu ten langen leste binnen het bereik der naties gekomen. Voor het eerst in de geschiedenis is het voor iedereen mogelijk de gehele planeet, met al haar volkeren in hun eindeloze verscheidenheid, in één perspectief te overzien. Wereldvrede is niet alleen mogelijk, maar zelfs onvermijdelijk.”

Uit De Belofte van Wereldvrede,
een verklaring van Het Universele
Huis van Gerechtigheid

De erfenis van de 20ste eeuw

“Het welzijn der mensheid, haar vrede en veiligheid zijn onbereikbaar, tenzij en totdat haar eenheid blijvend tot stand is gebracht.”

— Bahá’u’lláh

Alleen door de consequenties te begrijpen van de ingrijpende veranderingen die zich in de afgelopen eeuw hebben voorgedaan zal de mensheid in staat zijn het hoofd te bieden aan toekomstige uitdagingen. De 20ste eeuw is zonder twijfel een van de turbulentste perioden uit de menselijke geschiedenis. De omvang van de ontwrichting en het verlies aan mensenlevens als gevolg van oorlog en genocide is onvoorstelbaar. De buitengewone vooruitgang in wetenschap en technologie heeft de mensheid grote voordelen gebracht, maar leidde ook tot ernstige aantasting van het milieu en enorme ethische uitdagingen. Keizerrijken en dynastieën werden omvergeworpen en diepgewortelde overtuigingen en ideologieën werden in diskrediet gebracht. Ondanks de turbulentie beschrijven de bahá’í-geschriften deze periode als ‘de eeuw van licht’, verwijzend naar een ontwakend bewustzijn van het eenzijn van de mensheid.

Ondergang en opkomst

Shoghi Effendi schrijft: *“Wij staan op de drempel van een tijdperk waarvan de stuiptrekkingen zowel de doodstrijd van de oude orde als de geboorte van de nieuwe orde verkondigen.”* In het chaotische panorama van de vorige eeuw is de werking van twee fundamentele processen te zien, die van desintegratie en van integratie.

Verouderde systemen en denkpatronen zorgen overduidelijk voor het verdelen en

vernederen van de mensheid. *“Holle en versleten instellingen”* en *“achterhaalde doctrines en overtuigingen”* worden *“aangetast door hun veroudering, het verloren gaan van hun verbindende kracht en hun eigen inherente corruptie.”* Tegelijkertijd is een proces van integratie gaande, waarbij strijdende naties, geloofsovertuigingen, klassen en rassen *“door het vuur van beproeving”* tot één organisch, harmonieus functionerend systeem worden gesmeed. Beide processen vertonen op dit kritieke moment in de geschiedenis een versnelling.

“Dergelijke gelijktijdige processen van opkomst en ondergang, van integratie en desintegratie, van orde en wanorde, met hun voortdurende wisselwerking op elkaar, zijn slechts aspecten van een groter Plan,” heeft Shoghi Effendi geschreven. De mensheid heeft de stadia van haar kindertijd doorlopen en beleeft nu, op de drempel van haar collectieve volwassenheid, een turbulente adolescentie. Eenheid van familie, stam, stadstaat en land is volledig tot stand gekomen als voorbereiding op het wereldwijde systeem dat nu worstelt om geboren te worden. Ondanks de afschuwelijke tol van oorlog en genocide is een blijvende erfenis van de 20ste eeuw dat de mensheid zichzelf is gaan zien als één volk en de aarde als een gemeenschappelijk vaderland.

Kaarsen van eenheid

‘Abdu’l-Bahá gebruikte de analogie van licht om daarmee uitdrukking te geven aan de

transformatie van de samenleving. *“Eenheid”*, zo verklaarde Hij, *“is de kracht die alle vormen van menselijke inspanning verlicht en vooruithelpt.”* Hij verwees naar de toen opkomende 20ste eeuw als *“de eeuw van licht”*, waarbij Hij opmerkte dat in vroegere tijden door gebrek aan middelen de eenheid van de mensheid niet haalbaar was.

Nu, een eeuw later, vinden we alles wat de continenten heeft verenigd tot één geheel vanzelfsprekend: communicatie, transport en technologie. We beseffen dat geen enkel land of volk volledig zelfvoorzienend kan zijn. In voor- of tegenspoed zijn we allen van elkaar afhankelijk. Voor het eerst in onze geschiedenis kunnen mensen van over de hele wereld – ongeacht de afstand – vrij met elkaar omgaan en kennismaken met elkaars leefomstandigheden, overtuigingen en gedachten. We beschikken nu over de middelen die nodig zijn om volkeren en landen te verenigen in één wereldomvattend systeem.

‘Abdu’l-Bahá bracht “de eeuw van licht” ook in verband met het aanbreken van een nieuw bewustzijn, zoals de erkenning dat vrouwen en mannen gelijkwaardig zijn en dat vrouwen dezelfde rechten, onderwijs en kansen moeten krijgen. Hij identificeerde zeven “kaarsen van eenheid” als symbolen voor de verschillende aspecten van vooruitgang die in het oosten en westen in opkomst zijn. Deze kaarsen werpen licht op ontwikkelingen die gedurende de 20ste eeuw in kracht toenamen en dit vandaag nog steeds doen.

Hij zinspeelde op soevereine staten die politieke eenheid opbouwen, zoals momenteel te zien in organisaties als de Verenigde Naties. Maar ook op eenheid van denken in wereldwijde ondernemingen die tot uitdrukking komen in omvangrijke programma’s

voor ontwikkeling, hulp, mensenrechten of het milieu. Hij benadrukte eenheid in vrijheid en voorzag dat tegen het eind van de eeuw het kolonialisme zou zijn afgeschaft en dat wereldwijd bewegingen zouden opkomen voor zelfbeschikking en democratie.

Hij noemde eenheid in religie de *“hoeksteen van het fundament zelf”*, die mensen verenigt door de erkenning dat God één is, net als Zijn religie door de eeuwen heen. Eenheid van naties liep vooruit op de toenemende erkenning dat we allemaal inwoners zijn van één wereldomvattend vaderland, hoe groot de verschillen en uitdagingen ook zijn. Eenheid van ras, *“dat van ieder op aarde de volkeren en verwanten maakt, behorend tot één ras”*, is een uitdrukking van het fundamentele beginsel van het eenzijn van de mensheid. Tot slot promootte Hij de eenheid van taal, verwijzend naar de keuze van een hulptaal die alle mensen in staat stelt om met elkaar te communiceren. Deze zeven “kaarsen van eenheid” werden in de loop van de 20ste eeuw ontstoken.

Hoop en constructieve actie

Ondanks de ernstige bedreigingen die nog steeds boven de toekomst van de mensheid hangen, is de wereld getransformeerd. We zijn een drempel overgegaan waarna er geen weg meer terug is. De weg naar vrede *“zal kronkelig zijn”*, schreef het Universele Huis van Gerechtigheid. Als we begrijpen dat we getuige zijn van de laatste stuiptrekkingen van de oude orde en de geboorte van de nieuwe, kunnen we onze energie richten op de dringende noden van deze tijd. Onze overtuiging wordt ondersteund door de revitaliserende vreugde, de opbouwende hoop en de stralende zekerheden die de helende boodschap van Bahá’u’lláh ons geeft.

Ondanks de ernstige bedreigingen die nog steeds boven de toekomst van de mensheid hangen, is de wereld getransformeerd door de gebeurtenissen van de 20ste eeuw. Ook al vinden voortdurend onrechtvaardigheden plaats op basis van geslacht, ras, klasse of etniciteit, er is een drempel overschreden waarna er geen weg terug is.

Eenheid
OP
HET politieke
vlak

Eenheid
VAN
denken

Eenheid
IN
vrijheid

Eenheid
VAN
religies

Eenheid
VAN
naties

Eenheid
VAN
ras

Eenheid
VAN
taal

“Wereldvrede is niet alleen mogelijk, maar zelfs onvermijdelijk.”

– Het Universele Huis van Gerechtigheid

Wat is er nodig voor wereldvrede?

De bahá’í-geschriften staan vol met verwijzingen naar wereldvrede – *“het hoogste doel van de gehele mensheid”* – en met uitleg over de sociale grondbeginselen die daarvoor nodig zijn. Daaronder zijn zelfstandig onderzoek naar de waarheid, het eenzijn van de hele mensheid, het afschaffen van alle vormen van vooroordelen, harmonie tussen religie en wetenschap, gelijkwaardigheid van man en vrouw, de vereiste van universeel onderwijs, het aannemen van een universele hulptaal, het afschaffen van uitersten van rijkdom en armoede, het instellen van een wereldgerechtshof voor rechtspraak in geschillen tussen landen, en het onderschrijven van rechtvaardigheid als leidend beginsel in menselijke aangelegenheden. Bahá’ís zien deze principes niet als vaag idealisme – ze worden opgevat als zaken die zowel voor individuen, gemeenschappen als instellingen van wezenlijk en praktisch belang zijn.

Erkenning van de edele natuur van de mens

Een van de meest hardnekkige barrières voor vrede is de algemene en kritiekloze instemming met de opvatting dat mensen onverbeterlijk egoïstisch en agressief zijn. Bahá’u’lláh’s visie betwist de aanname dat welvaart wordt aangedreven door eigenbelang en dat concurrentie de enige manier is om vooruit te komen. Ze zouden betekenen dat de mens niet in staat is een sociaal systeem te creëren dat tegelijkertijd vooruitstrevend en vreedzaam, dynamisch en harmonieus is, een systeem dat alle ruimte geeft aan individuele creativiteit en initiatief en dat gebaseerd is op samenwerking en

wederkerigheid. Egoïsme en agressie zijn geen uiting van de ware aard van de mens, maar ze vertegenwoordigen een verstoring van de menselijke geest. Een groter bewustzijn van onze geestelijke aard zal inspireren tot nieuwe benaderingen en systemen die, omdat ze consistent zijn met de inherente nobelheid van de mens, harmonie en samenwerking zullen bevorderen, in plaats van concurrentie en conflict.

Materiële en geestelijke beschaving

Echte vrede is meer dan alleen het beëindigen van oorlog. De totstandkoming van een geestelijk en materieel

welvarende beschaving, wat samengaat met het volwassen worden van de mensheid, vereist dat de vooruitgang van praktische en geestelijke aspecten van het leven harmonieus verloopt. ‘Abdu’l-Bahá stelt dat *“hoewel materiële beschaving één van de middelen voor de vooruitgang van de mensenwereld is, toch het gewenste resultaat, het geluk van de mensheid, niet zal worden bereikt tot zij wordt gecombineerd met goddelijke beschaving.”*

‘Abdu’l-Bahá vervolgt:

“Materiële beschaving is als een lampenglas; goddelijke beschaving is de lamp zelf en het glas zonder het licht is donker. Materiële beschaving is als het lichaam. Het doet er niet toe hoe oneindig gracieus, elegant en mooi ook, het is dood. Goddelijke beschaving is als de geest en het lichaam krijgt zijn leven van de geest, anders wordt het een lijk. Aldus is duidelijk gemaakt dat de wereld der mensheid de ademtocht van de Heilige Geest nodig heeft. Zonder geest is de mens levenloos, en zonder dit licht is de wereld der mensheid uiterst donker.”

Welvaart, rijkdom en armoede

Voor een harmonieuze ontwikkeling van materiële en geestelijke aspecten van een beschaving moet de opvatting over welvaart worden heroverwogen. Welvaart kan niet alleen worden opgevat als het vergaren van persoonlijke rijkdom. Materiële middelen zijn essentieel voor het ontwikkelen van een beschaving en het bereiken van welvaart betekent dat alle mensen hier toegang toe moeten hebben.

De huidige extremen van rijkdom en armoede in de wereld worden steeds onhoudbaarder. Inherent aan het produceren, verspreiden en gebruiken van rijkdom en hulpbronnen is een morele dimensie die moet worden weerspiegeld in meer rechtvaardige economische structuren en vrijwillig individueel gedrag. Met het ontstaan van nieuwe patronen zullen materiële middelen steeds meer worden gebruikt om de toegang tot kennis voor alle mensen te vergemakkelijken en de hele samenleving te verbeteren.

- Onafhankelijk onderzoek naar de waarheid

- Het eenzijn van de gehele mensheid

- Het afschaffen van alle vormen van vooroordelen

- Harmonie tussen religie en wetenschap

- De gelijkwaardigheid van vrouwen en mannen

- Universeel onderwijs

- Het aannemen van een universele hulptaal

- Het afschaffen van de uitersten van rijkdom en armoede

- Het instellen van een wereldgerechtshof voor rechtspraak in geschillen tussen landen

- Het onderschrijven van rechtvaardigheid als leidend beginsel in menselijke aangelegenheden

Het reorganiseren van relaties tussen individuen, gemeenschap-pen en instituten

Naarmate de mensheid haar volwassenheid nadert, wordt de behoefte aan een nieuw begrip van de relaties tussen het individu, de gemeenschap en de instellingen van de samenleving steeds dringender. We moeten erkennen dat in de vooruitgang van de beschaving deze drie hoofdrolspelers van elkaar afhankelijk zijn. Oude denkpatronen over conflicten, waarin bijvoorbeeld instellingen mensen overheersen terwijl deze mensen om vrijheid roepen, moeten worden vervangen door diepgaandere opvattingen over de aanvullende rol die elk van hen bij de opbouw van een betere wereld moet spelen.

Door te accepteren dat het individu, de gemeenschap en de instellingen van de samenleving de voorvechters zijn van het opbouwen van een beschaving, en daarnaar te handelen, ontstaan grote mogelijkheden voor menselijk geluk. Hierdoor kunnen omgevingen worden gecreëerd waarin machtsuitoefening plaatsmaakt voor het streven om ruimte te geven aan de ware krachten van de menselijke geest – krachten van liefde, gerechtigheid en samenwerking.

Een harmonieuze relatie met de natuur

De volwassenwording van de mensheid vereist een organische verandering in de structuur van de samenleving, met een weerspiegeling van de onderlinge afhankelijkheid tussen al haar elementen en de wederzijdse relatie met de natuur die haar in stand houdt. Zo'n verandering moet samengaan met een algemene verandering van onze instelling en ons gedrag. Om het voortbestaan van de mens veilig te stellen zullen zowel ons innerlijk leven als onze uiterlijke omgeving moeten worden hervormd.

De rijkdom en de wonderen van de aarde vormen het gemeenschappelijk erfgoed van alle mensen. Iedereen verdient een rechtvaardige en billijke toegang tot haar hulpbronnen. Het valt niet te ontkennen dat de huidige wereldorde er niet in geslaagd is het milieu te beschermen tegen verwoestende schade. De samenleving hecht de hoogste waarde aan materiële groei en expansie en daarmee aan het voortdurend creëren en bevredigen van behoeften. Het is duidelijk dat dergelijke doelstellingen niet duurzaam zijn..

Het bouwen van nieuwe patronen en structuren

De grote veranderingen die volgens de leer van Bahá'u'lláh nodig zijn, moeten zich voordoen op alle niveaus; van het individu en het gezin tot internationale instituten. *“Is het immers niet het doel van iedere Openbaring”,* verklaarde Hij, *“om in de hele aard van de mensheid een verandering tot stand te brengen, een verandering die zich uiterlijk en innerlijk kenbaar zal maken en die zowel het innerlijke leven als de uiterlijke omstandigheden zal beïnvloeden?”* Bahá'ís en allen die Bahá'u'lláh's visie delen, werken systematisch aan het creëren van de kern van een goddelijke beschaving, waarin nieuwe patronen zichtbaar worden op zowel individueel als collectief niveau.

Het eenzijn van de mensheid is het doel van menselijke vooruitgang, maar ook het belangrijkste werkende principe. Eenheid in verscheidenheid is niet een toestand die voortvloeit uit het eerst oplossen van alle problemen; het is eerder het middel om problemen op te lossen, om een diepe sociale transformatie tot stand te brengen. Door het ontdekken van eenheid bevorderende benaderingen van gemeenschapsvorming, sociale actie en deelname aan het publieke discours - die het beste passen bij de menselijke natuur - geven de ervaringen van bahá'ís aanleiding tot nieuwe modellen die laten zien welke kracht en mogelijkheden eigen zijn aan de geest van deze tijd.

Een oproep tot vrede

In 1985 bracht het Universele Huis van Gerechtigheid een verklaring uit, getiteld *De Belofte van Wereldvrede*. Deze was gericht aan de volkeren van de wereld en drukte het oprechte verlangen uit van bahá'ís wereldwijd om samen met alle mensen van goede wil de handen ineen te slaan om de dringende taak uit te voeren om de fundamenteën te leggen voor een rechtvaardige, verenigde en duurzame wereld:

Het allerhoogste belang van de taak waar de hele wereld nu voor staat overdenkend, buigen wij deemoedig het hoofd voor de ontzagwekkende majesteit van de goddelijke Schepper, die vanuit Zijn oneindige liefde de gehele mensheid uit dezelfde stam heeft geschapen; die de edele werkelijkheid van de mens heeft verheven, die deze heeft getooid met verstand en wijsheid, edelheid en onsterfelijkheid, en die de mens het “unieke vermogen Hem te kennen en lief te hebben” heeft geschonken, een vermogen dat “moet worden beschouwd als de bezielende kracht, het voornaamste doel dat aan de gehele schepping ten grondslag ligt.”

Wij zijn er vast van overtuigd dat alle mensen zijn geschapen om “een immer voortschrijdende beschaving uit te dragen”; dat “zich te gedragen als de dieren in het veld de mens onwaardig is”; dat de deugden die de menselijke waardigheid betamen betrouwbaarheid, verdraagzaamheid, genade, medelijden en liefde voor alle volkeren zijn. Wij bevestigen wederom het geloof dat “de mogelijkheden die inherent zijn aan de staat van de mens, de volle omvang van zijn bestemming op aarde, de aangeboren voortreffelijkheid van zijn werkelijkheid, alle tot uitdrukking moeten komen in deze

beloofde Dag van God.” Dit vormt de motivatie voor ons onomstotelijk geloof dat eenheid en vrede als doelstellingen die de mensheid nastreeft binnen ons bereik liggen.

In dit schrijven kunnen de verwachtingsvolle stemmen van de bahá'ís worden gehoord, ondanks de vervolgingen die zij nog steeds ondergaan in het land waar hun Geloof geboren werd. Door hun voorbeeld van standvastige hoop getuigen zij van het geloof dat de spoedige verwerkelijking van deze eeuwenoude vredesdroom nu bekleed is met de macht van goddelijke autoriteit, dankzij de transformerende effecten van Bahá'u'lláh's openbaring. Aldus delen wij U niet slechts een visie in woorden mee; wij roepen de kracht van daden van geloof en opoffering te hulp; wij brengen het vurige pleidooi voor vrede en eenheid van onze geloofsgenoten overal ter wereld naar voren. Wij voegen ons bij allen die het slachtoffer van agressie zijn, allen die smachten naar een eind aan conflicten en strijd, allen wier toewijding aan beginselen van vrede en wereldorde de nobele bedoeling bevordert waarvoor de mensheid door een al-liefhebbende Schepper in het leven werd geroepen.

In de oprechtheid van ons verlangen om de gloed van onze hoop en de vastheid van ons vertrouwen met U te delen, halen wij de nadrukkelijke belofte van Bahá'u'lláh aan:

“Dit vruchteloos strijden, deze vernietigende oorlogen zullen voorbijgaan en de ‘Allergrootste Vrede’ zal komen.”

Samen lopen op het pad van dienstbaarheid

De wereldwijde bahá'í-gemeenschap is warm, levendig, divers en gastvrij. Wij nodigen u uit om samen met ons te leren hoe de leringen van Bahá'u'lláh de wereld veranderen. Deelnemers van alle achtergronden zijn welkom om:

- mee te doen aan een leerkring (de eerste cursus gaat over 'Bespiegelingen over het leven van de geest'. Er starten voortdurend nieuwe groepen);
- mee te doen met een bahá'í-kinderklas;
- mee te doen met een groep om het geestelijke bekrachtigingsprogramma voor de jeugd te verkennen (leeftijd 12-15 jaar);
- een meditatieve bijeenkomst bij te wonen of te organiseren;
- meer te weten te komen over bahá'í-dienstbaarheidsprojecten in uw buurt.

Kijk voor meer informatie op www.bahai.nl

Verdere informatie

WEBSITES

bahai.nl

De website van de Nederlandse Bahá'í-gemeenschap

bahai-bookshop.nl

De website voor Nederlandstalige bahá'í-literatuur

bahai-uitgeverij.nl

De website van Bahá'í Uitgeverij Nederland

bahai.org

De internationale website van het Bahá'í-geloof

bahai.org/library

De website met te downloaden Engelstalige literatuur over het Bahá'í-geloof

bahaibookstore.com

De internationale website voor Engelstalige bahá'í-literatuur: boeken, e-boeken, audioboeken en downloads

LITERATUUR

Bahá'u'lláh en het Nieuwe Tijdperk

Dr. J.E. Esslemont

Bahá'í-gebeden

Gebeden van Bahá'u'lláh, de Báb en 'Abdu'l-Bahá

De Verborgen Woorden

Bahá'u'lláh

Tafelen van Bahá'u'lláh

Bahá'u'lláh

Bloemlezing uit de Geschriften van...

Bahá'u'lláh

De Kitáb-i-Aqdas, het Heiligste Boek

Bahá'u'lláh

Beantwoorde Vragen

'Abdu'l-Bahá

De Belofte van Wereldvrede

Het Universele Huis van Gerechtigheid

Bahá'í Uitgeverij Nederland

ISBN 978-70765-76-7